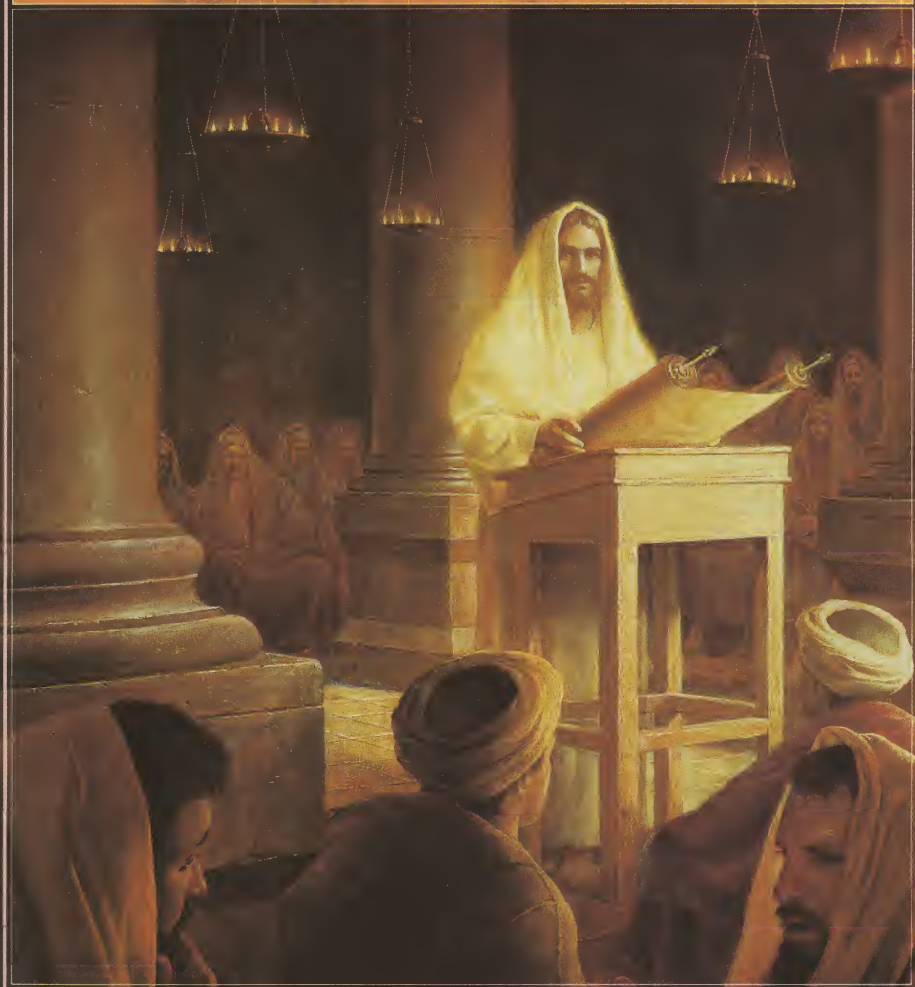

De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Juni 1987
87ste jaargang
Nummer 6

Juni 1987
87ste jaargang
Nummer 6

Eerste Presidium:

Esra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter,
Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs:

Hugh W. Pinnock, John H. Groberg,
James M. Paramore, Derek A. Cuthbert

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines:

Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteurs: David Mitchell, Jan U. Pinborough
Kinderster: Diane Brinkman
Vormgeving: N. Kay Stevenson, Shari Cook

De Ster

**Vertaling, nieuwsredactie
en administratie:**

Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau
Raadstede 19, Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1987 by Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Jaarabbonnement:

Nederland: f 25,30
België: Bfr. 460,00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f 28,00

Het abbonement kan elk gewenst moment ingaan
en wordt automatisch verlengd, tenzij twee
maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd.

Opgave van een nieuw abbonement te richten aan
de administratie; wacht met betalen tot u een
acceptgiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

PB MA 8706 DU

De Ster

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign“, „New Era“ en „Friend“.

Inhoudsopgave

- 2 Boodschap van het Eerste Presidium: Kloekmoedigheid in het getuigenis van Jezus, *President Esra Taft Benson*
- 5 Huisbezoekboodschap: Het fundament van de welzijnszorg
- 6 Ouderling Marvin J. Ashton: vriend van gedetineerden en staatslieden, *Breck England*
- 12 De reis naar Santiago, *Mario Diaz Martinez*
- 14 Flora Amussen Benson: levensgezellin van een profeet, dienstmaagd des Heren, *Derin Head Rodriguez*
- 20 De verlangens van ons hart, *Ouderling Dallin H. Oaks*
- 25 Het boek dat kwijt was, *Anna Margrethe Krogh Thomsen*
- 27 Gedachten over intimiteit in het huwelijk, *Brent A. Barlow*
- 35 Dienstverlening in de gemeenschap: buiten onze kring treden, *Jan Underwood Pinborough*

VOOR TIENERS EN TWENS

- 42 Onzichtbare dingen, *Don Lind*
- 45 Het Aäronisch Priesterschap, *Ouderling Boyd K. Packer*

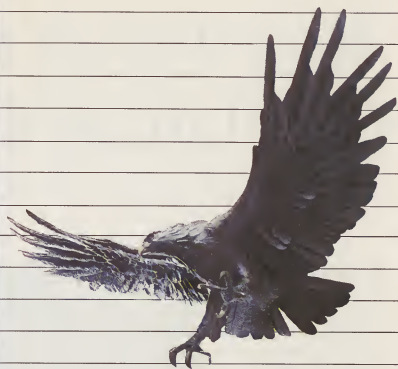
Kinderster

- 2 Fu Bi Hsia's gans, *Vicki Blum*
- 2 Wat kan ik doen om een zending te zijn?, *Julie Wardell*
- 6 Hoe bereid je een toespraak voor, *Pat Graham*
- 8 Van stip naar stip en kleurplaat, *Roberta L. Fairall*

Op de omslag:

Jezus in de synagoge van Nazareth,
Schilderij van Greg K. Olsen.
Met toestemming van Leo
en Annette Beus.

KLOEKMOEDIG IN HET GETUIGENIS VAN JEZUS

President Ezra Taft Benson

Een zegen van onschatbare waarde, die binnen het bereik van ieder lid van de kerk ligt, is een getuigenis van de goddelijkheid van Jezus Christus en zijn kerk. Een getuigenis is een van de weinige bezittingen die wij met ons meenemen als wij dit leven verlaten.

Een getuigenis van Jezus te hebben wil zeggen dat men door middel van de Heilige Geest kennis bezit van de goddelijke zending van Jezus Christus.

Een getuigenis van Jezus te hebben wil zeggen dat men weet dat de geboorte van onze Heer van goddelijke aard was – dat Hij inderdaad de Eniggeboren Zoon in het vlees is.

Een getuigenis van Jezus te hebben wil zeggen dat men weet dat Hij de beloofde Messias was en dat Hij vele machtige wonderen verrichtte terwijl Hij onder de mensen verbleef.

Een getuigenis van Jezus te hebben wil zeggen dat men weet dat Hij vrijwillig de zonden van de hele mensheid op zich nam in de hof van Getsemane, waardoor Hij naar lichaam en ziel leed en uit elke porie bloedde. Dit alles deed Hij opdat wij niet zouden hoeven te lijden als wij ons bekeerden (zie LV 19:16, 18).

Een getuigenis van Jezus te hebben wil zeggen dat men weet dat Hij zegevierend uit het graf voortkwam met een verrezzen lichaam van vlees en beenderen. En omdat Hij leeft, zal de hele mensheid leven.

Een getuigenis van Jezus te hebben wil zeggen dat men weet dat God de Vader en Jezus Christus inderdaad aan de profeet Joseph Smith verschenen om een nieuwe bedeling van zijn evangelie in te luiden, opdat verlossing aan alle naties gepredikt mag worden voordat Jezus Christus wederom verschijnt.

Een getuigenis van Jezus te hebben wil zeggen dat men weet dat de kerk die Hij oprichtte in het midden des tijds en herstelde in deze tijd, zoals de Heer verklaarde: „de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem is” (LV 1:30).

Het hebben van zo’n getuigenis is van cruciaal belang. Maar zelfs van groter belang is het kloekmoedig zijn in ons getuigenis.

Kloekmoedig te zijn in het getuigenis van Jezus betekent dat we in de goddelijke zending van Jezus Christus geloven, zijn evangelie aanvaarden en zijn werken doen. Het betekent ook dat we de profetische zending van Joseph Smith en zijn opvolgers aanvaarden en hun raad opvolgen. Zoals Jezus heeft gezegd: „Hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde” (LV 1:38).

Sprekend over hen die uiteindelijk de zegeningen van het celestiale koninkrijk ontvangen, zei de Heer tegen Joseph Smith: „Zij ontvingen het getuigenis van Jezus, en geloofden in Zijn naam en werden gedoopt volgens de wijze van Zijn begrafenis – zij werden in Zijn naam begraven in het water overeenkomstig het gebod, dat Hij heeft gegeven” (LV 76:51).

Dezen zijn het die kloekmoedig zijn in hun getuigenis van Jezus en die, zoals de Heer verklaarde „door geloof overwinnen en verzegeld zijn door de Heilige Geest der belofte, die de Vader uitstort op allen, die rechtvaardig en getrouw zijn“ (LV 76:53).

„Allen, die rechtvaardig en getrouw zijn“ – wat een sprekende beschrijving van hen die kloekmoedig zijn in het getuigenis van Jezus. Zij zijn moedig in het verdedigen van waarheid en gerechtigheid. Dat zijn de leden van de kerk die hun roeping grootmaken (zie LV 84:33), hun tiende en bijdragen betalen, een zedelijk rein leven leiden, hun kerkelijke leiders in woord en daad steunen, de sabbat heiligen en alle geboden Gods gehoorzamen.

De Heer had het over hen toen Hij zei dat „alle tronen en heerschappijen, rijken en machten, zullen worden geopend en toegewezen aan allen, die kloekmoedig voor het evangelie van Jezus Christus hebben volhard“ (LV 121:29).

Indien iemand zijn getuigenis verliest en niet kloekmoedig is, heeft dat eeuwige gevolgen. Er zijn leden die weten dat dit werk in de laatste dagen waar is, maar die niet tot het einde toe volhardten.

Iemand die zichzelf probeert wijs te maken dat hij of zij een getuigenis heeft van Jezus Christus, maar de raad en leiding van de leiders van zijn kerk niet kan aanvaarden, heeft een verkeerde houding en loopt gevaar zijn verhoging te verliezen.

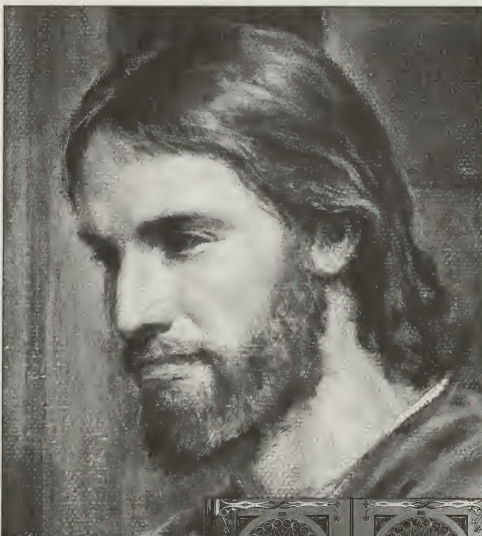
Al sinds mijn jeugd heb ik met dankbaarheid een getuigenis gekoesterd van de waarheid van dit heerlijke werk waar wij mee bezig zijn en ik bid dat ik altijd kloekmoedig mag blijven. Ik laat u weten dat ik van mijn raadgevers houd en van mijn broeders van de Twaalf, het Eerste Quorum der Zeventig en de Presiderende Bisschop. Ik weet dat zij aangesteld zijn door de Heer, door inspiratie uit de hemel. Ik steun hun geïnspireerde woorden en raadgevingen en getuig tot u van de eenheid die er heerst onder ons, de algemene autoriteiten van deze kerk.

Ik heb de leden van de kerk lief. Ik heb alle kinderen van onze Vader lief en het is mijn verlangen dat alle mensen de zegeningen van het eeuwige leven zullen ontvangen, en ik weet dat ook de Heer, onze Heiland en Verlosser, dat wenst voor ieder van ons.

*Mijn oproep tot alle leden van de kerk is kloekmoedig te zijn – oprecht en loyaal,
Trouw aan 't geloof, dat onz' ouders beleden,
Trouw aan 't geloof, waar de mart' laars voor strenden,*

*Wat God beval of spreken zal,
Daarvoor staan w'immer onwrikbaar pal!
(„Zal de jeugd van Zion dralen?
HL., nr. 32.)*

Ik getuig tot u dat dit de kerk van Jezus Christus is. Hij presideert deze kerk en is dicht bij zijn dienstknechten. God zegene ons dat wij kloekmoedig zijn in ons getuigenis van Hem, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De Heiland, geschilderd door Del Parson

EEN GETUIGENIS VAN JEZUS TE HEBBEN WIL ZEGGEN DAT MEN
WEET DAT HIJ VRIJWILLIG DE ZONDEN VAN DE HELE MENSHEID OP
ZICH NAM IN DE HOF VAN GETSEMANE, WAARDOOR HIJ NAAR LICHAAM EN
ZIEL LEED EN UIT ELKE PORIE BLOEDDE. DIT ALLES DEED HIJ OPDAT WIJ
NIET HOEVEN TE LIJDEN ALS WIJ ONS BEKEREN.

PRESIDENT EZRA TAFT BENSON

„Christus in Getsemane“ van Harry Anderson.

HET FUNDAMENT VAN DE WELZIJSZORG

Doel: Begrijpen dat liefde het fundament van de welzijnszorg is.

Welzijnszorg is een uiting van ware liefde. President Spencer W. Kimball heeft gezegd: „We kunnen onze liefde voor onze medemens, en in hoge mate voor de Heer, afmeten aan wat we voor elkaar doen en voor hen die arm zijn en in moeilijke omstandigheden verkeren.” (*De Ster*, december 1984, blz. 2.)

De liefde staat centraal in de welzijnszorg. In het Boek van Mormon lezen we: „Acht uw broeders als uzelf, en zijt gemeenzaam met allen en vrijgevig met uw middelen, zodat zij rijk mogen zijn, evenals gij.

„Maar zoekt het koninkrijk Gods, voordat gij rijkdommen zoekt.

„En nadat gij hoop in Christus hebt verkregen, zult gij rijkdommen verkrijgen, indien gij er naar streeft . . . de naakten te kleden en de hongerigen te voeden, de gevangenen te bevrijden en de zieken en lijdenden bij te staan” (Jakob 2:17–19).

Liefde uit zich in dienstbetoon aan anderen, en dit dienstbetoon komt zowel zij die geven als zij die ontvangen ten goede. „Er bestaat een onderlinge afhankelijkheid tussen zij die hebben en zij die niet hebben,” zei president Marion G. Romney. „Het proces van het geven verhoogt de armen en verne-

dert de rijken . . . beiden worden geheiligd. De armen, bevrijd van de knellende banden en beperkingen van de armoede, zijn in staat om als vrije mensen tot volledige ontplooiing te komen, in zowel materieel als geestelijk opzicht. De rijken voegen zich naar het eeuwige beginsel van het geven, door anderen te laten delen in hun overvloed. Wanneer iemand zelfredzaam is geworden, steekt hij anderen de helpende hand toe en herhaalt het proces zich.” (*De Ster*, november 1984, blz. 1.)

Een jong echtpaar verloor al hun bezittingen toen hun woonplaats door een overstroming getroffen werd. Vrijwilligers groeven de modder en stenen uit hun huis weg. Er werd voedsel, kleding en tijdelijk onderdak verschaft; de ZHV verving veel noodzakelijke huishoudelijke artikelen. Door deze hulp ontwikkelde er zich een onvoorstelbare liefdesband tussen zij die geholpen werden en zij die hielpen. De ZHV-presidente zag hoe een van de doelen van de ZHV – elkaar steunen en helpen – verwezenlijkt werd. Het jonge echtpaar, diep getroffen door deze liefdedaden en emotionele steun, had een sterker verlangen om anderen te helpen.

De welzijnszorg heeft een diep geestelijk doel. Als we anderen dienen, groeien we in liefde en getuigenis, aldus vervullen we ons rentmeesterschap als leden van de kerk van de Heer. De Heer be-

vestigde dit in de Leer en Verbonden: „Mij (zijn) alle dingen geestelijk, en nimmer heb ik u een wet gegeven, die tijdelijk was” (LV 29:34).

„Ogenschijnlijk zijn het allemaal stoffelijke dingen,” zei president David O. McKay, „fruit en groente inblikken, voedsel opslaan . . . maar al deze dingen hebben een geestelijk aspect.”

Toen legde president McKay een verband tussen geestelijke ontwikkeling en welzijnszorg: „De ontwikkeling van onze geestelijke aard moet onze grootste zorg zijn. Spiritualiteit is de hoogste verworvenheid van de ziel, het goddelijke in de mens . . . Tegenslag . . . kan ons tot God en geestelijke verlichting voeren; ontbering kan een bron van kracht blijken als wij zachtvaardig in ons gemoed en onze geest blijven.” (Conference Report, oktober 1936.)

SUGGESTIES VOOR HUISBEZOEKSTERS

1. Vertel over ervaringen uit uw leven waarbij de beginselen van de welzijnszorg u en uw gezin tot zegen waren.
2. Bespreek manieren waarop de beginselen van de welzijnszorg aan gezinsleden onderwezen kan worden.
3. Verwoord uw gevoelens over de geestelijke aard van welzijnsbeginselen.

OUDERLING MARVIN J. ASHTON

Vriend van gedetineerden en staatslieden

Breck England

Op 7 januari 1984 was het de eerste keer in de geschiedenis van de Verenigde Staten van Amerika, dat een premier van de Volksrepubliek China het land een bezoek bracht. Toen zijn helikopter boven het kleine plaatsje Laie (Hawaii) verscheen, waren er honderden diplomaten, verslaggevers, militaire autoriteiten en tolken tussen de palmbomen van het terrein van de Brigham Young University samengeschoold. Toen de helikopter geland was, stapte er een lange man met zilvergrijs haar naar voren. Hij was de man die premier Zhao Ziyang namens de president van de Verenigde Staten verwelkomde. Die man was ouderling Marvin J. Ashton van de Raad der Twaalf.

Voor ouderling Ashton was de ontmoeting met de Chinese premier vooral een gelegenheid om een nieuwe vriendschap te sluiten. „Hij bleek trots te zijn op zijn familie“, herinnert ouderling Ashton zich. „Hij kwam op mij over als een waardig, warm en ongekunsteld mens die ons snel op ons gemak stelde.“

Later die dag werd ter ere van de premier een schitterende receptie gehouden in de 'Royal Hall' in Honolulu. Toen de premier voorbijliep, zag hij broeder en zuster Ashton onopvallend achter drie rijen genodigden staan. Hij stapte op ouderling Ashton toe en schudde hem de hand. Voor hij vertrok zei hij tegen ouderling Ashton: „Ik weet niet wat me te wachten staat op mijn reis door de Verenigde Staten en Canada,

Als lid van het Quorum der Twaalf is ouderling Ashton in de gelegenheid zijn liefde te delen met alle leden waar ook ter wereld.

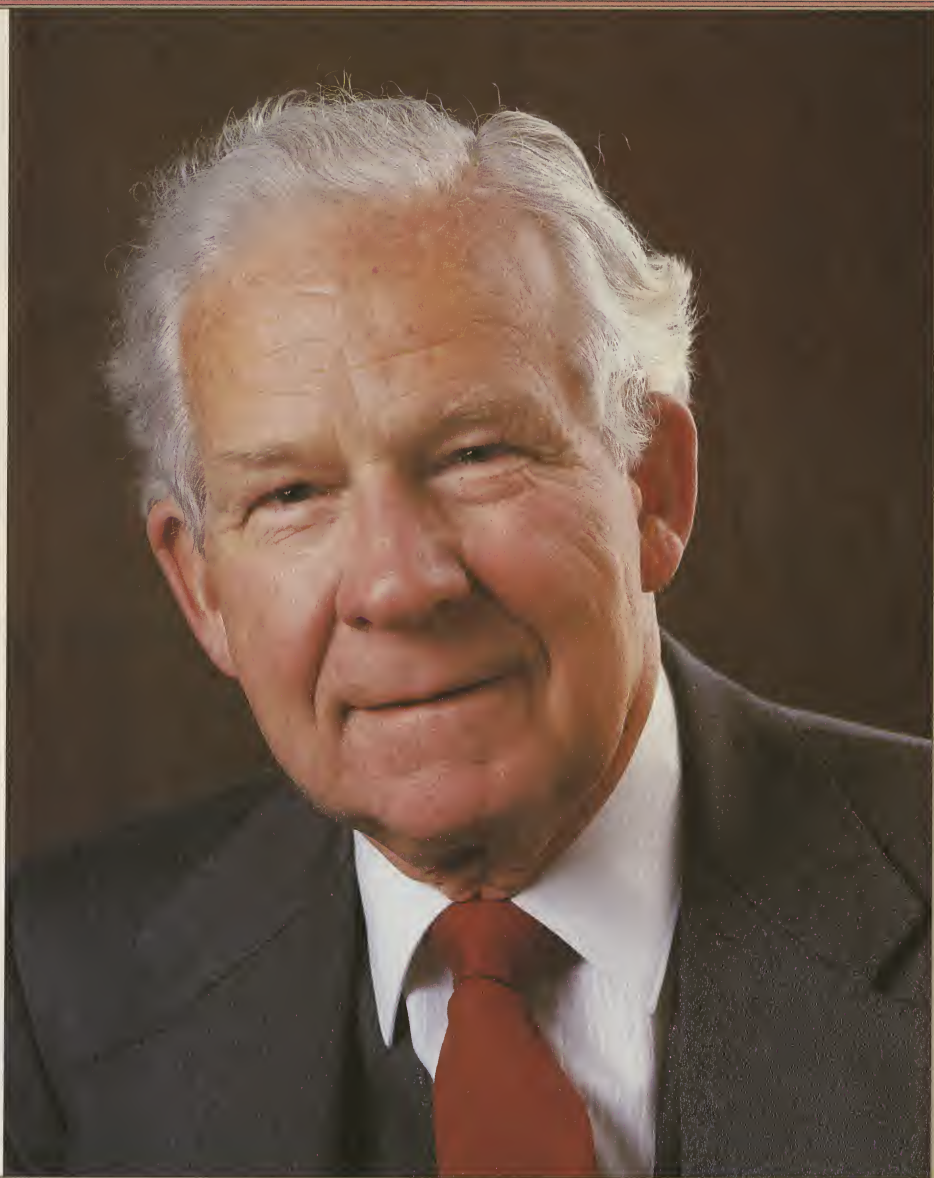
maar ik weet wel dat mijn ontmoeting met u het hoogtepunt zal zijn.“

Een „doctoraat in intermenselijke verhoudingen“

Ouderling Marvin J. Ashton was een voor de hand liggende keus om de Chinese leider te verwelkomen. Hoewel zijn achtergrond commercieel is, kan van ouderling Ashton gezegd worden dat hij een „doctoraat in intermenselijke verhoudingen“ heeft. In zijn positie als kerkleider vindt hij de grootste voldoening in het werken met mensen en het constateren van hun vooruitgang. In alle gelederen van de kerk is hij geliefd vanwege zijn boodschappen van naastenliefde en hoop.

Zijn zachtvaardigheid en belangstelling voor mensen, ongeacht hun achtergrond, hebben hem ertoe aangezet ook in de samenleving actief te zijn. In de afgelopen jaren is hij onder andere hoofd geweest van een instantie voor maatschappelijke dienstverlening, adviseur van tieners en delinquenten, en voorzitter van tal van commissies.

Marvin Jeremy Ashton werd op 6 mei 1915 in Salt Lake City geboren. Zijn vader, Marvin O. Ashton, is lid geweest van de Presiderende Bisschop van de kerk. Hij was handelaar in hout en ijzerwaren en gaf Marvin alle ruimte om het vak te leren. Rae Ashton-Jeremy, Marvins moeder, was een vrouw die haar man in alles steunde, was actief in de ZHV en het jeugdwerk – een

geweldige moeder voor haar drie jongens en drie meisjes.

Na de middelbare school doorlopen te hebben, volgde Marvin een handelsopleiding aan de University of Utah. Hij was sportredacteur van het studentendagblad en werkte daarnaast halve dagen in het familiebedrijf. „Mijn vader zei dat als ik op zending wilde, ik het helemaal zelf moest betalen.“ Na zijn opleiding voltooid te hebben was Marvin in staat om zijn hele zending in Engeland te betalen.

Basketbalster en redacteur

In deze moeilijke dagen voor de kerk in Engeland vormden de zendelingen sportteams en koren, in een poging op die manier de kerk een nieuw imago te geven. Ouderling Ashton besloot beide te proberen. „Ik weet niet hoe geslaagd mijn auditie voor het 'Millennial Chorus' was,“ grinnikt hij, „ze hebben me in ieder geval niet gevraagd.“ Basketbal ging hem beter af. Hij was zelfs de aanvoerder van het zendelingenteam, de „Saints“, dat het nationale kampioenschap van Engeland won en het Europese kampioenschap in Lille (Frankrijk).

Marvin keerde in 1939 van zijn zending terug en trouwde het jaar daarop met Norma Berntson. Dit huwelijk werd in de Salt Lake-tempel voltrokken. Zij was voorzitter geweest van een vereniging voor studentes, cum laude aan de University of Utah afgestudeerd en had een paar jaar les gegeven. Het jaar voor hun huwelijk bouwde Marvin een huis voor zijn bruid. Daarna maakte hij van het bouwen van huizen zijn beroep, totdat hij een huis kon kopen.

Een liefdevolle bediening

In 1948 hadden broeder en zuster Ashton twee zoons en twee dochters en werd Marvin geroepen als lid van het algemeen bestuur van de OOV. 21 jaar had hij zitting in dat bestuur en leerde in die tijd veel over de behoeften en problemen van de jeugd. „Als het aan mij lag,“ zegt hij, „hield ik me met tieners bezig. Je moet willen luisteren.“ In zijn woonplaats werkte hij mee aan de oprichting van een tehuis voor jonge mensen met problemen.

In 1969 werd ouderling Ashton geroepen als assistent van de Raad der Twaalf. Hij was de laatste algemene autoriteit die geroepen werd door president David O. McKay, die verzwakt was door ouderdom en ziekte. „Met broze stem zei hij tegen me: 'Ik wil dat je me helpt',“ herinnert ouderling Ashton zich. „Ik kon dat verzoek onmogelijk weigeren.“

In zijn werkzaamheden als algemene autoriteit is ouderling Ashton het soort discipel geweest waar Jezus het over had toen hij zei: „Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen“ (Matt. 25:36). Het

De talenten van ouderling Marvin J. Ashton werden al vroeg in zijn leven opgemerkt, bijvoorbeeld toen hij als kroonverkenner werd onderscheiden.

Ouderling Ashton in gesprek met president N. Eldon Tanner, voormalig eerste vaadgever in het Eerste Presidium.

was ouderling Ashtons taak om alle sociale dienstverlening van de kerk in een organisatie onder te brengen. Terwijl hij daarmee bezig was kreeg hij inzicht in de ernstige problemen waar alcoholisten, delinquenten, ongehuwde moeders en gedetineerden mee geconfronteerd worden. Hij werkte mee aan de ontwikkeling van een gezinsavondprogramma waarbij gedetineerden wekelijks contact hadden met een HLD-gezin. Volgens ouderling Ashton komen er van de vrijgelaten gedetineerden die aan dit programma deelgenomen hebben er minder terug in de gevangenis dan zij die dat niet hebben.

„Weet u nog waar u mij voor het laatst gezien heeft?”

Toen ouderling Ashton eens in de Jordan River-tempel was kwam er een jongeman naar hem toe die

Een familiefoto van de familie Ashton met angetrouwde kinderen na afloop van een partijje waarbij ouderling Ashton in het zonnetje was gezet.

op het punt stond aan zijn vrouw verzegeld te worden. „Weet u nog waar u mij voor het laatst gezien heeft?”, vroeg hij. „In de Utah State gevangenis. U sprak tijdens een kerstbijeenkomst de gedetineerden toe.” „O”, zei ouderling Ashton enigszins verbaasd, „wat zei ik toen dat u geholpen heeft?”

„Ik weet niet meer wat u gezegd heeft,” antwoordde de jongeman, „maar naderhand kwam u naar ons toe en schudde mij de hand. Toen ik beseftte dat een apostel van de Heer iemand als mij de hand wilde schudden, wist ik dat ik wel iets waard moest zijn.” Deze ervaring was het begin van een proces van bekeering en vergeving voor de jongeman.

Ouderling Ashton besteedt veel tijd aan het adviseren. Vaak verzoekt een ringpresident hem met iemand te praten die zedelijke problemen heeft of spanningen in het huwelijk. Zijn standpunt is dat er maar een manier is om mensen te helpen en dat is van hun huidige situatie uit te gaan, zonder zich blind te staren op hun fouten in het verleden. Als hij advies geeft aan hen die de geboden overtreden hebben, zegt hij: „Het interesseert me niet zozeer wat je gedaan hebt of waar je geweest bent, dan wel waar je hier vandaan naartoe gaat.”

Geloven in mensen

Zijn succes als adviseur komt voort uit zijn geloof in mensen. „Als je niet in mensen gelooft, zullen ze zich

niet ten goede veranderen," zegt hij. Ouderling Ashton ondervond dit beginsel in zijn eigen jeugd. „Toen ik nog op school zat, waren mijn cijfers voor wiskunde niet geweldig. Mijn leraar zei: 'Ik zal niet toestaan dat jij zulk werk levert terwijl ik weet wat je kunt. Je kunt veel beter en ik wil niet dat jij minder doet dan je kunt.' Dat was een keerpunt, niet alleen op school maar in mijn leven, want ik wist dat die leraar in mij geloofde. De beste bisschoppen die ik ooit gehad heb, waren zij die genoeg in mij zagen om me iets extra's te doen te geven – al was het maar de tuin van de kerk schoonhouden toen ik diaken was."

Opmerkelijke geestelijke indrukken

Aan zijn leven van dienstbetoon werd een dimensie toegevoegd toen hij op 2 december 1971 geroepen werd om de open plaats in te nemen die in de Raad der Twaalf was ontstaan door de dood van ouderling Richard L. Evans. Sinds dat moment heeft hij vele geweldige ervaringen gehad. „De opmerkelijkste geestelijke indrukken komen vaak bij het roepen van nieuwe ringpresidenten. Je bidt en denkt na over de mensen die tot die functie geroepen kunnen worden, door de macht van het priesterschap weet je wie het moet zijn. Je bent aan een tijdslimiet gebonden en de Heer helpt je om daar binnen te blijven. Je begint om twee uur met je gesprekken en om vijf uur weet je wat de Heer ook al wist. Ik heb ondervonden dat je geen inspiratie van de Heer kunt ontvangen zonder jouw deel te doen om het mogelijk te maken – de bede moet vergezeld gaan van een nederig zoeken naar het antwoord."

Als bijzondere getuige van Jezus Christus is ouderling Ashton zich voortdurend bewust van zijn zending om anderen te onderwijzen en naar een hoger niveau te tillen. Op een gegeven moment stond een van zijn vrienden, die inactief was, op het punt zijn zoon op zending te sturen. Toen ouderling Ashton dit hoorde, maakte hij een afspraak met zijn vriend, gewoon om zijn arm om hem heen te slaan en te zeggen: „Zou het niet fijn zijn als hij het zendingsveld inging als jouw zoon voor tijd en eeuwigheid?" Kort daarop begon de inactieve broeder zichzelf en zijn gezin voor te bereiden op de zegeningen van de tempel.

Ouderling Ashton, nu al meer dan vijftien jaar werkzaam in de Raad der Twaalf, nadert zijn 73ste verjaardag. Het eens zandkleurige haar is nu helder wit, maar de slag zit er nog in. Ook gaat er een onmiskenbare jeugdigheid van hem uit, die past bij iemand die al zo lang een vriend van de jeugd van de kerk is. Als hij opstaat torent hij boven alle anderen in de kamer uit en zijn aangename gezicht vertoont vaak een jongensachtige glimlach. Zijn stem is rustig en zacht, en hij laat in gesprekken met volslagen vreemdelingen alle formaliteit achterwege, zodat het lijkt alsof hij de persoon al jaren kent.

Lichaamsbeweging is altijd belangrijk geweest voor

Boven: De familie Ashton anno 1943, op achterste rij in het midden Marvin J. Ashton.

Rechtsboven: Marvin J. Ashton en Norma Bernison Ashton op hun huwelijksdag in 1940.

Rechtsonder: In 1984 ontving ouderling Ashton een eredoctoraat in humaniora van de University of Utah voor zijn prestaties en dienstbetoon.

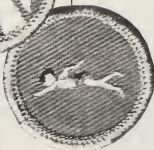
Uiterst rechts: Ouderling Ashton ontving de Silver Beaver Award, een van de hoogste onderscheidingen in scouting als erkenning voor verricht dienstbetoon.

ouderling Ashton. Hij ziet er veel jonger uit dan hij in werkelijkheid is en zo voelt hij zich ook, wat hij toeschrijft aan het feit dat hij regelmatig sport. Hij probeert elke week te tennissen en elke avond een paar kilometer te lopen, zo mogelijk met zijn vrouw Norma. Over zuster Ashton zegt hij: „Norma is het beste dat me ooit is overkomen. We hebben het altijd al leuk gevonden om samen dingen te doen."

Twee eenvoudige stelregels voor het opvoeden van kinderen

Zijn gezin heeft altijd bovenaan zijn prioriteitenlijst gestaan. Over zijn taak als vader zegt hij: „Er zijn twee eenvoudige stelregels voor het opvoeden van kinderen

- houdt van ze en disciplineer ze. Leg ze altijd uit dat er een discipline moet zijn waarbij iedereen weet waar hij aan toe is, zonder woede-uitbarstingen, slaag, of sarcasme." Een ander belangrijk punt: „Probeer voor het merendeel te luisteren. Vraag je kinderen wat ze denken, geef ze een stem. In plaats van ze opdrachten te geven, vraag ze wat zij denken dat ze moeten doen. Als u ze goed onderwezen heeft, zult u verbaasd staan hoe zij u helpen om wijze beslissingen te nemen.”

Ouderling Ashton probeert nog altijd om nauw contact te onderhouden met zijn kinderen en zorgt er altijd voor dat zijn schoonzonen en -dochters het gevoel

hebben dat zij volwaardige gezinsleden zijn.

Ouderling Ashton heeft voor zichzelf maar een grote zorg: „Doen wat ik weet dat ik moet doen.” Hij voelt ook mee met hen die dat niet doen. In al zijn boodschappen aan de heiligen weerklinkt de uitnodiging die de Meester deed: „Hij verlangt naar u. Hij zal u met open armen ontvangen, waar u ook geweest bent, waar u nu ook bent, of welke talenten u al of niet heeft.” (*De Ster*, juli 1983, blz. 58.)

De vriendschap van deze discipel van Christus is oprecht en is niet aan rang of stand gebonden. Hij beurt iedereen op die hij ontmoet, van premiers van grote naties tot de meest wanhopige gedetineerden. De gekwelden, de veronachtzaamden, de vermoedden – zelfs de misdadiger – hebben zijn liefde voor hen gevoeld. Niemand die ouderling Ashton kent, kan enige twijfel hebben over wie hij volgt, noch aan de waarheid van de woorden van de Heiland: „Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander” (Joh. 13:35). □

Breck England, docent Engels en Frans, is raadgever in de bisschop van de 21st Wijk van Bountiful (Utah).

DE REIS NAAR SANTIAGO

Op 27 februari 1977 gingen we op reis naar Santiago, voor de eerste gebiedsconferentie in ons geboorteland Chili. Mijn vrouw Teresa, ik en onze vier kinderen – Oriana, Doris, Mariela en Mario jr. – wilden heel graag naar de conferentie, omdat president Spencer W. Kimball er zou zijn. We hadden geen buskaarten kunnen krijgen, dus moesten we de 530 kilometers, vanaf ons huis in Los Angeles, per trein afleggen.

Wij zessen reisden samen met ongeveer negen andere leden van onze wijk. Na een aantal malen te zijn overgestapt, arriveerden we uiteindelijk in Valdivia. Vanaf daar zou de reis nog tien uur duren.

Op het station van Valdivia wachtten ongeveer 150 mensen op de trein naar Santiago. Toen hij aankwam, werd er door de luidsprekers omgeroepen, dat de locomotief het had begeven. We moesten nog twee uur op een andere locomotief wachten. De trein was al zo vol dat de mensen op de treeplanken stonden en uit de ramen hingen.

Er zou later op de avond nog een trein, van verder uit het zuiden, komen. We kwamen bij elkaar om te bidden en een plan te maken. We spraken af dat ieder van ons hoe dan ook zou proberen op de volgende trein te komen, maar dat, wat er ook gebeurde, Mario jr. niet uit het oog verloren mocht worden. Even na middernacht hoorden we de fluit van de trein en de mensen begonnen te roepen: „Daar komt-ie! Daar komt-ie!“ Er verdrongen zich nu ongeveer tweehonderd mensen op het perron.

Toen de trein in zicht kwam, maakte onze opwinding plaats voor teleurstelling. Ook deze trein zat al vol. Toen hij afremde en stopte, drongen we ons door de menigte naar de rand van het perron om te proberen een plaatsje te bemachtigen. Ik lette op kleine Mario en duwde hem in een van de treinstellen. Maar de trein begon al weer te rijden; hij had maar een paar seconden stilgestaan! Toen hij in de duisternis was verdwenen, vroeg moeder, „Waar is iedereen?“ We wa-

ren er nog allemaal, behalve de tien jaar oude Mario. „Waar is mijn zoon? vroeg moeder in paniek. Ik probeerde haar uit te leggen wat er was gebeurd en vertelde haar dat we op de Heer moesten vertrouwen.

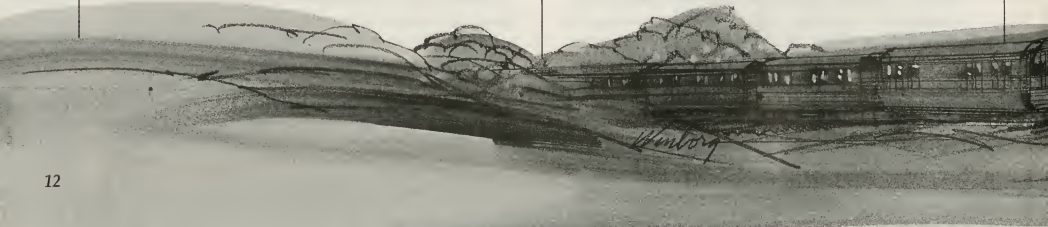
Terneergeslagen keken we naar de defecte locomotief, die nog in het station van Valdivia stond. Die was onze enige hoop. Het lukte ons in het achterste gedeelte van de kolenwagon te klimmen – vijftien mensen met koffers en pakjes in een ruimte gepropt die niet groter was dan 4 meter. Een uur later werd er een andere locomotief aan de onze gekoppeld, en begonnen we aan de tien uur durende reis. Daar waren we – mannen, vrouwen en kinderen – die zich vastklampen aan stangen en spijlen, velen op één voet, terwijl de andere in het luchtledige hing, sommigen hadden zich met riemen vastgegespt. We hadden het koud en waren doorwaaid. De vonken uit de schoorsteen van de locomotief regenden op ons neer.

Na twee en een half uur werd de voorste loc vervangen door een diesellocomotief. Af en toe veranderde onze wanhoop in paniek, als we eraan dachten wat er allemaal met onze kleine Mario zou kunnen gebeuren, die ons bij die tijd drie uur vooruit was.

Eén uur 's middags bereikten we uiteindelijk onze bestemming. Het centraal station van Santiago had veel weg van een kolkende mensezee. Kort nadat we op zoek waren gegaan, hoorden we een stemmetje „mama, mama“ roepen. We omhelsden Mario en elkaar en huilden van vreugde. De Heer had onze gebeden verhoord.

Mario vertelde ons hoe bang hij was geweest. De reis duurde zo lang dat hij wel in huilen had kunnen uitbarsten. Uiteindelijk had hij een plekje tussen twee stoelen gevonden, waar hij in slaap was gevallen. Toen hij in Santiago aankwam, wist hij niet wat hij moest doen. Hij vertelde dat alleen zijn geloof in de Heer en zijn verlangen om de profeet te zien, hem overeind hadden gehouden.

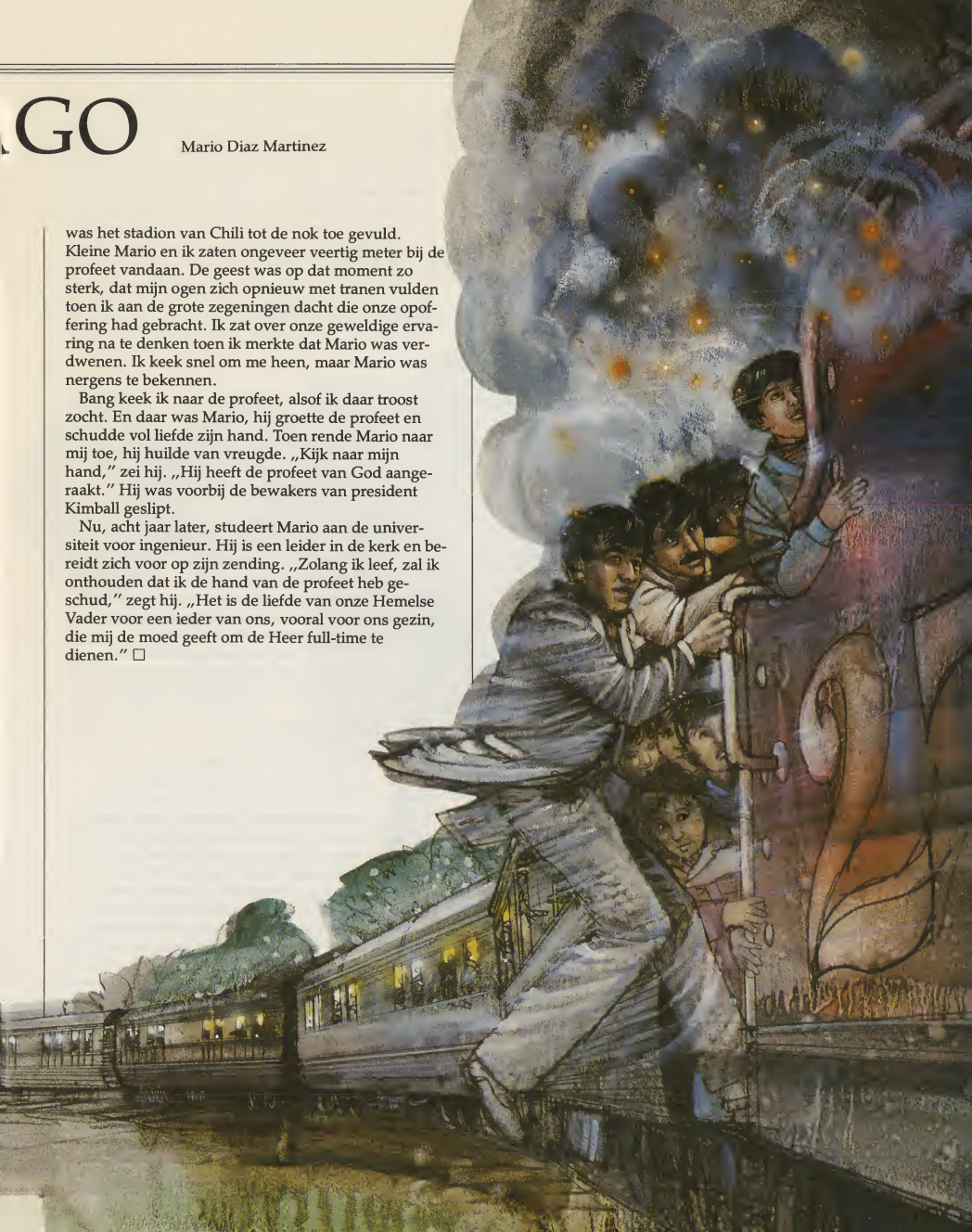
Tijdens de priesterschapsvergadering die avond,

was het stadion van Chili tot de nok toe gevuld. Kleine Mario en ik zaten ongeveer veertig meter bij de profeet vandaan. De geest was op dat moment zo sterk, dat mijn ogen zich opnieuw met tranen vulden toen ik aan de grote zegeningen dacht die onze opoffering had gebracht. Ik zat over onze geweldige ervaring na te denken toen ik merkte dat Mario was verdwenen. Ik keek snel om me heen, maar Mario was nergens te bekennen.

Bang keek ik naar de profeet, alsof ik daar troost zocht. En daar was Mario, hij groette de profeet en schudde vol liefde zijn hand. Toen rende Mario naar mij toe, hij hilde van vreugde. „Kijk naar mijn hand,” zei hij. „Hij heeft de profeet van God aangeraakt.” Hij was voorbij de bewakers van president Kimball geslipt.

Nu, acht jaar later, studeert Mario aan de universiteit voor ingenieur. Hij is een leider in de kerk en bereidt zich voor op zijn zending. „Zolang ik leef, zal ik onthouden dat ik de hand van de profeet heb geschud,” zegt hij. „Het is de liefde van onze Hemelse Vader voor een ieder van ons, vooral voor ons gezin, die mij de moed geeft om de Heer full-time te dienen.” □

FLORA AMUSSEN BENSON

Levensgezellin van een profeet, dienstmaagd des Heren

Derin Head Rodriguez

Ze zitten zij aan zij op de bank, stevig tegen elkaar aangedrukt. Of zij willen zingen voor de aanwezigen? „Zullen we?“ vraagt hij haar, een jongensachtige glimlach straalt uit zijn ogen. Zij knikt en het paar zet „When It's Springtime in the Rockies“ in, een bekend Amerikaans volksliedje. Zij zingt met een hoge sopraanstem, die hij met een warme tweede stem complementeert. Hun hoofden raken elkaar bijna en hun ogen ontmoeten elkaar beelvdig.

Goede harmonie

Er is sprake van een goede harmonie – muzikaal en anderszins; een harmonie waar zestig jaar aan gewerkt is. Als ze uitgezongen zijn, zegt hij lachend: „Dat was vreselijk!“. Maar in werkelijkheid had hun bescheiden optreden zeer harmonieus geklonken, typerend voor de harmonie die Ezra Taft Benson en Flora Amussen Benson in de afgelopen zestig jaar ten toon hebben gespreid. Of zij nu zongen, lachten, baden of werkten, het maakte niets uit. De jaren brachten hen van een klein boerderijtje in het zuiden van Idaho, via het kabinet van Dwight D. Eisenhower, president van de Verenigde Staten in Washington D. C., en zendingsgebieden op de Britse Eilanden en Hawaii, naar het Presidium van De Kerk van Jezus

Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Salt Lake City. „Flora heeft meer visie ten aanzien van mij en mijn potentieel gehad dan wie dan ook in mijn leven“, zegt president Benson. „Haar geloof en steun zijn een grote zegen.“ „Het is voor mij een grote zegen de vrouw van een profeet te zijn“, zegt zuster Benson. De roeping van haar echtgenoot brengt hem naar alle hoeken van de wereld en Flora heeft hem daar voortdurend bij vergezeld. Zij is vaak wat verlegen in het openbaar, maar zij weet haar man toch krachtig terzijde te staan.

Pionierouders

Flora was het laatste kind van de laatste vrouw van Carl C. Rasmussen, Utahs eerste juwelier. Carl, die in 1823 in een beschaafd gezin in Kjolge (Dene-marken) het levenslicht zag, kwam op vijftienvintigjarige leeftijd met het evangelie in aanraking toen hij een exemplaar van Parley P. Pratt's *Voice of Warning* van de straat oppraapte.

De welgestelde juwelier en horlogemaker, een diep geestelijk man, werd spoedig daarna gedoopt. Toen zijn oprechte pogingen zijn familie te bekeren op niets uitliepen, verkocht hij zijn zaak en verliet Europa om zich bij de heiligen in Utah te voegen. Ouderling Amussen reisde in stijl van St. Louis (Missouri) naar Salt Lake City, met een kok, en een menner voor zijn span oesen. Toen hij in de Zoutmeervallei

aankwam, begon hij weer een juwelierszaak.

Zijn zaak werd al gauw het paraparaadje van de nieuwe stad, met de eerste aangelegde tuin en fontein in de staat. Hij was een geslaagd zakenman, kerkwerker en leider in de gemeenschap, eerst in Salt Lake City, later in het noordelijk gelegen Logan. Hij vond ook de tijd om vier zendingen te vervullen, twee in Denemarken, een in Australië en een in Nieuw-Zeeland. Carl zorgde goed voor zijn gezin en nam vaak gezinsleden mee op reis; tweemaal maakte hij een reis om de wereld. Hij was een ontwikkeld man, sprak verschillende talen en was eigenaar van een van de beste bibliotheken en olieschilderijencollecties in Utah.

Flora's moeder, Barbara Smith Amussen, werd in

Boven: De ouders van zuster Flora Amussen Benson, Barbara Smith en Carl C. Amussen. **Rechts:** Flora Amussen toen zij afstudeerde aan het Utah State Agricultural College.

Andere bladzijde: Gekleed voor het bal bij de inauguratie van president Eisenhower.

1867 in Tooele (Utah) uit Schotse ouders geboren. Zij hunkerde naar een goede scholing, had een voorliefde voor schoonheid en een opgeruimd, edelmoedig karakter. Toen zij voor in de twintig was huwde zij Carl Amussen, die tweeënveertig jaar ouder was dan zij.

Zuster Amussen bracht acht kinderen ter wereld, van wie de laatste – Flora – slechts een jaar was toen broeder Amussen op zesenzeventigjarige leeftijd overleed. Zuster Amussen, die daardoor veertig jaar van haar leven weduwe was, was twintig jaar lang werkzaam in de Logan-tempel.

Flora Amussens karakter kwam tot ontwikkeling in een gezin waar liefde en geloof heerste. Hoewel zij zich haar vader niet kan herinneren, werd zij toch in grote mate beïnvloed door de verhalen over hem. Het was evenwel de nauwe band tussen moeder en dochter die Flora haar stevige fundering van geloof, zelfvertrouwen en vertrouwen in de Heer verschafte.

„Het populairste meisje van de stad”

Flora ontmoette „T”, zoals ze haar man liefkozend noemt, voor het eerst toen zij aan het Utah State Agricultural College (nu Utah State University) in Logan studeerde. Hij stond op de hoek van de straat met zijn neef, een van haar vrienden, toen zij in haar auto voorbijreed en vriendelijk naar hun zwaaide. „T” was toevallig op de campus van de universiteit waaraan hij een schriftelijke cursus volgde, totdat hij het zich financieel kon veroorloven full-time aan de universiteit te studeren.

„Wie is dat meisje?” vroeg hij.

„O, dat is Flora Amussen,” antwoordde zijn neef.

„Zodra ik hier studeer, ga ik haar mee uit vragen.”

„Dat lukt je nooit; ze is veel te populair voor jou.”

„Dat maakt het des te interessanter,” was het antwoord van de toekomstige profeet. Hij wist toen al dat zij het meisje was met wie hij wilde trouwen.

Maar de boerenjongen uit Idaho kwam er al snel achter dat hij wat betreft juffrouw Amussen niet de enige kaper op de kust was. Gedurende haar studententijd was zij vice-presidente van de studentenvereniging van het Utah State Agricultural College en presidente van de sportvereniging voor meisjes. Ook won zij bij een tenniskampioenschap het damesenkel, werd gevraagd voor de toneelvereniging die zich toelegde op het opvoeren van stukken van Shakespeare, en er werd voortdurend een beroep op haar gedaan omdat

*Na een zending
vervuld te hebben
op Hawaï,
trouwde Flora met
Ezra Taft Benson
in de Logan-
tempel. Haar man
en zes kinderen
zijn haar lust en
haar leven.*

zij, zonder daarvoor te oefenen, bijna elk muziekinstrument kon bespelen.

President Benson herinnert zich hoe hij „het populairste meisje van de stad” voor hun eerste afspraakje aftalen. Dankzij de vriendelijkheid van Flora en haar „majesteitlijke moeder” voelde de boerenjongen zich al ras op zijn gemak in het grote huis, dat een bolwerk van cultuur en verfijning was.

„Toen wij het huis verlieten en zij haar moeder een tedere kus gaf, wist ik dat ik de begeleider was van een bijzonder meisje en nam mij voor het beste ervan te maken”, merkt hij op.

„Er was niets in Flora’s leven dat meer indruk op mij maakte dan haar eerbiedige vriendelijkheid en diepe liefde voor haar moeder”, gaat president Benson verder. „Hun relatie werkte inspirerend op mij – het was de fijngevoeligste relatie tussen een ouder en een kind die ik ooit ben tegengekomen.”

Evenzo was Flora onder de indruk van deze hoffelijke, aantrekkelijke en geestelijke jongeman. „Ik wilde een broer trouwen en leren hoe ik moest werken, koken en naaien”, zegt ze te voet daar met nadruk aan toe; „en ik heb het geleerd!”

De verkeringstijd van het jonge paar werd onderbroken toen ouderling Benson op zending geroepen werd naar de Britse eilanden. Toen hij terugkwam, deed hij direct een aanzoek.

Een eigen zending

Maar Flora volgde haar eigen tijdschema en haar antwoord luidde dan ook „Nog niet”. Zij was van mening dat deze jongeman een goede opleiding nodig had voor de grootse toekomst die voor hem lag. Zij had trouwens haar eigen zendingsoproep ontvangen naar Hawaï. Zij werkte er twintig maanden, waarvan zij een deel les gaf aan scholen van de kerk; de laatste acht maanden van haar zending was haar moeder haar zendingcollega.

Een van de zendingstaken van de jonge zuster Amussen was het part-time werken in de Hawaï-tempel. Op een avond, toen zij op het punt stond naar het zendingshuis terug te gaan, ontdekte ze dat iedereen al weg was gegaan. Haar wandeling naar het zendingshuis voerde door een bos en langs een kamp waar een paar nare incidenten waren voorgevallen. Zij was bang dat zij gevaar liep.

Voordat zij de tempel verliet, bad Flora om de bescherming van de Heer. Toen zij naar buiten ging, verscheen er een lichtkolom die haar omringde. Die kolom bescheen haar pad toen zij door het bos liep, langs het kamp naar het zendingshuis. Het licht verdween weer toen Flora veilig het zendingshuis binnengliepte. Sindsdien heeft zij zich altijd beschermd gevoeld, hoewel nooit meer zo zichtbaar als op die avond op Hawaï.

Na haar zending bereidde Flora zich voor op een hu-

welijk met Ezra Taft Benson, die ondertussen aan de Brigham Young University was afgestudeerd. Op 10 september 1926, ruidde Flora Amussen een aanzienlijke maandelijkse toelage in voor het bescheiden inkomen van haar geliefde T.

„Ik had van mijn vader nogal wat geërfd aan wereldse goederen in de vorm van aandelen en dividenden”, legt zuster Benson uit. „Ik heb die ten tijde van mijn huwelijk allemaal overgedaan aan mijn moeder die weduwe was. Ik verkoos een huwelijk met een man die geestelijk rijk was, niet stoffelijk. Ik begon liever onder aan de ladder, de goederen en posities die de onze zouden worden, zouden we samen bereiken.”

Kort na de ceremonie, verlieten de pasgehuwden Salt Lake City en reisden af naar Ames (Iowa), met in hun bezit een beurs van zeventig dollar per maand voor een postuniversitaire studie aan het Iowa State College. Zij reisden oostwaarts in een tweedehands T-Ford pick-up, met daarin al hun aarde bezittingen geladen. Onderweg sliepen ze in een lekke tent.

Terwijl haar man aan zijn doctoraal natuurwetenschappen werkte, volgde zuster Benson cursussen in huishoudkunde. Het echtpaar leerde nieuwe manieren om de eindjes aan elkaar te knopen. Altijd hebben zij aan het begin van de maand zeven dollar apart gelegd om hun tiende aan de Heer te betalen. „De lessen die ik leerde waren onschatbaar”, herinnert zuster Benson zich. „Die konden niet met geld gekocht worden. We leefden met de hulp van de Heer en de liefde die ons samenbond.”

Een paar weken na hun huwelijk vond „T” dat het tijd werd om wat aan ontspanning te doen en stelde een partijtje tennis voor. „Ik zal je vertellen, ik heb van m’n leven nog nooit zo’n gevoelige nederlaag geleden”, lacht president Benson. „Ik vroeg haar: ‘Waar heb je zo goed leren spelen?’ Flora antwoordde: ‘O, ik heb het tenniskampioenschap damesenkel gewonnen aan het Utah State Agricultural College.’ En dat wist ik niet.”

Nadat broeder Benson was afgestudeerd, verhuisden de Bensons naar een boerderijtje in Whitney (Idaho). „We hadden een zware hypotheek op de boerderij”, herinnert president Benson zich. „We moesten heel hard werken, een goede begroting maken en plannen om aan onze verplichtingen te kunnen voldoen. Soms hadden we net een koef betaald en dan moesten we hem weer verkopen om de dokter te kunnen betalen voor de bevalling van een kostbare baby.”

Maar de Heer liet de jonge familie niet lang op die boerderij. Broeder Bensons interesses voerden hem spoedig naar Preston, daarna naar Boise, beide in Idaho; vervolgens naar Berkeley (Californië) voor een aanvullende opleiding; en uiteindelijk naar Washington D.C. Het was zijn roeping tot de Raad der Twalf in 1943, die hen terugbracht naar Salt Lake City.

Slechts twee jaar later, toen de Tweede Wereld-

oorlog ten einde liep, werd ouderling Benson door president George Albert Smith gevraagd om naar Europa te gaan om de kerk daar te reorganiseren en de distributie te verzorgen van voedsel, kleding en medicijnen, die zo hard nodig waren. President Smith woonde vlakbij de Bensons en beloofde over zuster Benson en de kinderen te waken terwijl ouderling Benson weg was.

Hoewel haar gezondheid tijdens de tien maanden dat hij weg was, veel te wensen overliet, wist zuster Benson de towtje toch goed in handen te houden. Drie maanden nadat ouderling Benson naar Europa vertrokken was, kreeg hun dochtertje Beth van negentiën maanden een longontsteking. Zuster Bensons onwrikbare geloof en voortdurende verpleging zorgde er, samen met de priesterschapszegens, voor dat kleine Beth weer helemaal herstelde. Een ander hoofdstuk uit het leven van de Bensons ving een paar jaar later aan toen ouderling Benson,

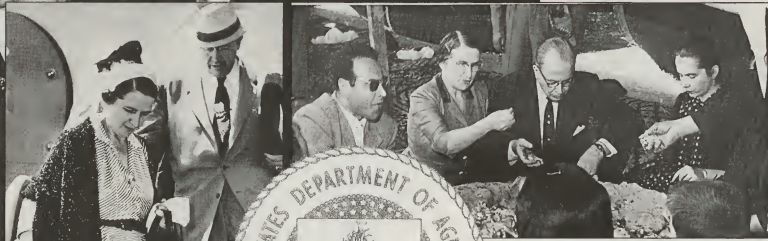
hierin aangemoedigd door president David O. McKay, een benoeming aanvaardde als minister van landbouw in het kabinet van president Eisenhower. Zuster Benson verhuisde opgewekt met haar gezin naar de hoofdstad van Amerika, besteedde veel van haar tijd en energie aan haar gezin en liet het uitgaansleven van Washington voor wat het was.

Maar op een keer besloot zuster Benson als zendingactiviteit een lunch te verzorgen voor mevrouw Eisenhower en de vrouwen van de leden van het kabinet. Zoals men dat gewoon was bij de Bensons thuis werd er ook voor deze gelegenheid geen hulp van buitenaf ingeroepen. Zij en haar vier dochters besteedden weken aan de zorgvuldige planning van het menu, het schoonmaken van het huis, het voorbereiden van amusement en het doornemen van de etiquette en het protocol.

Als zuster Benson zich zorgen maakte, dat haar gasten de koffie, sigaretten en het kaartspel zouden missen, die normaliter deel uitmaakten van het programma, dan was dat niet nodig. De cocktails bereid uit ginger ale en zelf gebotteld abrikozensap waren een groot succes, alsook het amusement – een koor van de Brigham Young University, dat op toernee was langs de oostkust. „Het deed ons ongelooflijk goed om naderhand van de vrouwen enthousiaste brieven te krijgen, waarin zij ons schreven hoe zeer zij genoten hadden van deze 'mormoonse' ervaring en de fijne jongeren in het koor“, herinnert zuster Benson zich. In deze jaren in Washington, die gekenmerkt werden door kritiek op het landbouwbeleid, werd minister Benson, meer dan enig ander lid van het kabinet, het doelwit van deze aanhoudende kritiek. Toch schreef men ook: „Minister Benson

heeft uit zowel zijn religieuze achtergrond als zijn gezinsleven een kracht en sereniteit geput die . . . haast uniek is in het jachtige leven van Washington . . . Flora is de spil waar het

gezin om draait. Vrienden van het gezin zijn het erover eens dat zij een heilzame invloed heeft op haar echtgenoot.“ (*American Magazine*, juni 1954, blz. 109–110.) Haar echtgenoot, kinderen en kerk vormen het middelpunt van zuster Bensons leven. Haar echtgenoot is tenminste de helft van hun huwelijk van huis geweest, waardoor veel van de

Boven: Zuster Benson samen met Mamie Eisenhower, vrouw van de president van de Verenigde Staten, en Pat Nixon, vrouw van de vice-president.

taken in het gezin op haar bereidwillige schouders terechtwamen. Zij heeft vaak uitnodigingen afgeslagen, zelfs een van de president van de Verenigde Staten, als ze voelde dat ze thuis nodig was.

„Ik zou het helemaal niet erg vinden om in een blok-hut te wonen zolang ik mijn gezin en het evangelie maar dicht bij me had,“ zegt zuster Benson om er daarna quasi ernstig aan toe te voegen: „Als de blok-hut maar schoon is en ik wat gordijnen voor de ramen kan ophangen.“

De familie Benson bestaat uit zoon Reed, zijn vrouw, May, en hun negen kinderen in Provo (Utah); zoon Mark, zijn vrouw, Lela, en hun zes kinderen in Salt Lake City; dochter Barbara, haar man, Robert Walker, en hun vijf kinderen in Galgary (Alberta, Canada); dochter Beverly, haar man, James Parker, en hun vier kinderen in Burke (Virginia); dochter Bonnie, haar man, Lowell Madsen, en hun zes kinderen in Littleton (Colorado); en dochter Beth, haar man, David Burton, en hun vier kinderen in Salt Lake City. Bovendien hebben zij nog twintig achterkleinkinderen. „Ik wilde eigenlijk een dozijn kinderen, maar we moesten het met de helft doen“, zegt zuster Benson die eraan toevoegt, „Als we elke keer een tweeling hadden gehad, zouden we het wel voor elkaar gekregen hebben.“ In haar patriarchale zegen, die zij ontving toen zij slechts achttien maanden oud was, werd haar beloofd dat mensen haar niet zouden kunnen misleiden.

Die belofte heeft zijn vervulling gevonden in haar onderscheidingsvermogen en feilloze beoordeling. Als zij iemand voor het eerst ontmoet, vertelt zij haar man vaak wat voor indruk die persoon op haar gemaakt heeft, om later tot de conclusie te komen dat die indruk juist was.

„Moeder heeft het vermogen om naar de invloedingen van de Geest te luisteren“, weet Reed. Wan-

neer zij zegt: „Ik voel dat je het zo en zo moet doen“, neem ik haar raad aan, omdat ze het al zoveel keren bij het juiste eind heeft gehad. Ik ben vaak een kamer binnengelopen waar ik moeder dan geknield in gebed aanroef. Ik weet dat als ze voor je bidt, je zeker kunt zijn van een directe hulplijn.“

De Bensons genieten nu nog meer dan ooit van elkaars gezelschap, ze gaan geregeld uit rijden in de bergen, eten dan een ijsje op een lievelingsplekje en zingen en dansen nog graag samen. Elke dag leest zuster Benson haar echtgenoot voor uit het Boek van Mormon, waarna zij bespreken wat ze gelezen hebben.

Beiden zijn het erover eens dat de grootste kracht

van hun huwelijk absolute liefde is en het vertrouwen dat de een in de ander heeft. „Ik heb nooit maar dan ook nooit getwijfeld aan Flora's loyaliteit“, stelt president Benson uitdrukkelijk. Zij zijn het gelukkigst als zij bij elkaar zijn.

Na het zingen van „There's a Long, Long Trail Winding“ en „Let Me Call You Sweetheart“, recentelijk op een familiebijeenkomst, kijkt president Benson glimlachend naar de vrouw die al zestig jaar zijn echtgenote is en zegt: „Je zou denken dat we nog steeds verliefd zijn . . . en dat is ook zo.“ □

DE VERLANGENS VAN ONS HART

Ouderling Dallin H. Oaks
van de Raad der Twaalf

Wij hopen allemaal eens verhoogd te worden in het celestiale koninkrijk. Zelfs als we niet leven zoals we zouden moeten, verlangen we naar het goede. Dat is mijn onderwerp – „De verlangens van ons hart”.

Dit onderwerp interesseert mij, omdat het duidelijk het contrast aangeeft tussen de wetten van God, zoals die in de Schriften zijn geopenbaard, en wat ik de wetten van de mens zal noemen, zoals die omschreven staan in de landelijke en plaatselijke wetgeving waar ik mij dertig jaar lang beroepsmatig mee bezig heb gehouden.

Wetten – menselijke en goddelijke

De wetten van God hebben betrekking op geestelijke dingen. Geestelijke consequenties volgen op onze gedachten en verlangens, net zo goed als op onze daden. Maar de wetten van de mens hebben voornamelijk betrekking op onze daden. Ik zal een simpel voorbeeld geven dat deze tegenstelling illustreert. Stel uw buurman heeft een prachtige wagen voor de deur staan. U doet niets, maar met verlangende ogen kijkt u naar die auto, u begeert hem. Hoewel u niets heeft gedaan, heeft u een van de tien geboden overtreden (zie Ex. 20:17). Geestelijke consequenties zijn onvermijdelijk.

Tot zover heeft u nog geen en-

kele menselijke wet overtreden. Maar zodra u in die auto wegrijdt heeft u een overtreding begaan die volgens menselijke wetten strafbaar is. Om een straf te bepalen zou de wet kunnen proberen

na te gaan wat uw motief was om die auto te stelen. Als u de auto alleen maar wilde lenen en in de foute veronderstelling verkeerde dat uw buurman dat goed zou vinden, zou u misschien onschuldig bevonden worden aan een strafbaar feit. Als u van plan was geweest om de auto tegen de wens van de eigenaar in mee te nemen, om hem kort daarna weer terug te brengen, dan zou u een licht misdrijf begaan hebben. Als u van plan was geweest u de auto toe te eigenen, dan zou u een zwaar misdrijf begaan hebben. Om uit deze mogelijkheden de juiste keus te doen, tracht een rechter uw gemoedstoestand vast te stellen.

De wetten van de mens zullen soms iemands gemoedstoestand onderzoeken om aan de hand daarvan een straf op te leggen, maar de wet zal die verlangens alleen nooit straffen. Zo was het ook in de tijd van het Boek van Mormon. Zoals we in Alma kunnen lezen kon het volk van Nephi gestraft worden voor hun misdaden, maar er was „geen wet tegen iemands geloof” (Alma 30:11). Dat is goed, want de wet beschikt niet over een betrouwbare methode om in iemands hart te zien.

Daartegenover staat dat de wetten van God consequenties kunnen verbinden aan onze diepste gedachten en verlangens. Zoals Ammon koning Lamoni onderwees, „ziet (God) neder op alle mensenkinderen, en Hij weet alle gedachten en voornemens des

ONS HART IS STANDVASTIG BIJ GOD ALS WE WERKELIJK VERLANGEN NAAR WAT RECHTVAARDIG

IS. WIJ ZIJN 'STANDVASTIG BIJ GOD' ALS WIJ VERLANGEN WAT GOD VERLANGT.

harten, want door Zijn hand werden zij allen sedert den beginne geschapen" (Alma 18:32).

Zo waarschuwde Paulus ook de Hebreëen dat God „de overleggingen en gedachten des harten" kent, „alle dingen liggen open en ontbloot voor de ogen van Hem" (Hebr. 4:12–13).

Met andere woorden, God oordeelt ons niet alleen naar onze daden, maar ook naar de verlangens van ons hart. Dit is niets verbaazingwekkends, want vrijheid en verantwoordelijkheid zijn eeuwige beginselen. Wij oefenen niet alleen onze vrije wil uit door wat we *doen*, maar ook door wat we *beslissen*, of *willen*, of *verlang*en. We zijn dus verantwoordelijk voor de verlangens van ons hart.

Dit beginsel gaat op in negatieve zin – als wij ons schuldig maken aan slechte gedachten en verlangens – en in positieve zin – dat ons beloofd is dat we gezegend zullen worden voor rechtvaardige verlangens.

Zonden uit begeerte

De Heer omschreef een zonde uit begeerte toen Hij zei:

„Ziet, er is door de ouden geschreven, dat gij geen overspel zult plegen:

Maar ik zeg u, dat zo wie een vrouw aanziet om haar te begeren, die heeft alreeds overspel in zijn hart gepleegd." (3 Ne. 12:27–28, zie ook Matt. 5:27–28.)

Het Nieuwe Testament veroordeelt ook woede en onrechtvaardige gevoelens – nog een voorbeeld van zonden die begaan worden geheel op grond van gedachten (zie Matt. 5:22).

Zelfs zij die het evangelie prediken – een handeling die we gewoonlijk als rechtvaardig beschouwen – zondigen als ze prediken om er zelf beter

Zelfs zij die het evangelie prediken, zondigen als ze dat doen om er zelf beter van te worden in plaats van het werk van de Heer te bevorderen.

van te worden in plaats van het werk van de Heer te bevorderen: „Priesterbedrog heerst, waar mensen prediken en zichzelf tot een licht der wereld stellen voor gewin en voor de eer der wereld, doch niet het welzijn van Zion zoeken." (2 Ne 26:29; zie ook Alma 1:16.)

En zij die de Heer eren met de lippen, maar hun hart verre van Hem houden maken zich schuldig aan zonden uit begeerte. (Zie Jes. 29:13, Matt. 15:8, 2 Ne. 27:25; JS-G 19.) Ook de psalmist veroordeelde het volk van het oude Israël omdat „hun hart . . . niet standvastig bij (God was)" (Ps. 78:37).

Mormon onderwees dat als ons hart niet standvastig of goed is, zelfs een goede handeling ons niet tot gerechtigheid wordt gerekend. „Want ziet, God heeft gezegd, dat een mens, die slecht is, niet kan doen wat goed is; want indien hij een gave offert, of tot God bidt, is het hem van geen nut, tenzij hij het doet met een oprecht voornemen. Want ziet, het wordt hem niet tot gerechtigheid gerekend. Want ziet, wanneer iemand, die slecht is, een gave offert, doet hij het met tegenzin; daarom wordt het hem toegerekend, alsof hij de gave had behouden; daarom wordt hij voor God als slecht beschouwd" (Moro. 7:6–8).

Mormon betrok dit beginsel zelfs op onze gebeden. „Op dezelfde wijze wordt het een mens ook als slecht aangerekend, wanneer hij bidt, maar niet met een oprecht voornemen des harten; ja, het is hem van geen nut, want God neemt zulk een gebed niet aan" (Moro. 7:9).

Onze verlangens vormen

Wanneer is ons hart standvastig bij God? Ons hart is standvastig bij God als we werkelijk verlangen naar wat rechtvaardig is. Wij zijn 'standvastig bij God' als wij verlangen wat God verlangt.

Onze door God gegeven wilskracht stelt ons in staat onze verlangens te beheersen, maar het kan jaren duren voor we ze dusdanig gevormd hebben dat ze ge-

heel rechtvaardig zijn.

President Joseph F. Smith onderwees dat het „vormen van onze verlangens . . . van vérréikend belang (is) voor ons geluk in het leven“. (Evangelieleer, blz. 294.)

Hoe vormen we onze verlangens? We beginnen bij onze gevoelens. Mijn moeder, die weduwe was, begreep dat beginsel goed. „Bid over je gevoelens“, zei ze altijd. Ze onderwees haar drie kinderen dat we moesten bidden om de juiste gevoelens over onze ervaringen – positief of negatief – te hebben en over de mensen die we kenden. Als onze gevoelens goed waren, zouden de verlangens van ons hart goed zijn en zouden we eerder op de juiste wijze handelen.

Twee van mijn lievelingsverzen in de Schriften staan in de 24ste Psalm:

„Wie mag de berg des Heren beklimmen, wie mag staan in zijn heilige stede?

Die rein is van handen en zuiver van hart.“ (Verzen 3–4; zie ook Alma 5:19.)

Als wij slechte daden vermijden, hebben we reine handen. Als we verboden gedachten weren, hebben we zuivere harten. Zij die tot de hoogste heilige stede willen opklimmen moeten beide hebben.

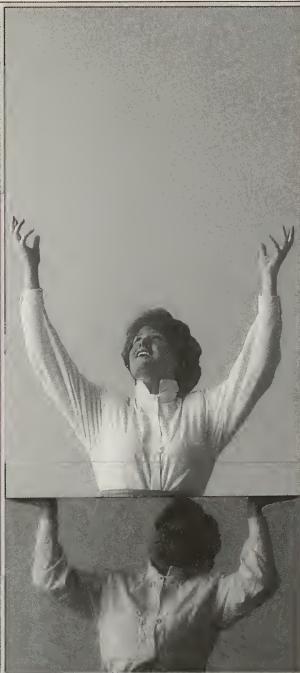
Wat betekenen die leringen over gevoelens en verlangens nu voor ons?

Zullen wij volgens de wet van God schuldeloos bevonden worden als we niet meer doen dan slechte daden vermijden? Wat als we slechte gedachten en verlangens koesteren?

Zullen haatdragende gevoelens onopgemerkt blijven op de dag des oordeels? Jaloezie? Begeerte?

Zullen wij schuldeloos bevonden worden als wij ons met zaken inlaten die bedoeld zijn om te

We zullen gezegend worden voor de rechtvaardige verlangens van ons hart, ook als wij door omstandigheden niet in staat zijn om die verlangens uit te voeren.

misleiden, ook al wordt de wet nergens overtreden?

Zullen wij volgens de wet van God schuldeloos bevonden worden, ook al kan de persoon die wij benadeeld hebben zich niet op menselijke wetten beroepen om genoegdoening?

Kunnen wij aanspraak maken

op zegeningen wanneer het lijkt alsof we de dingen van God nastreven, bijvoorbeeld door het evangelie te verkondigen, maar dat doen om rijkdom of eer te verkrijgen in plaats van met ons oog gericht op zijn heerlijkheid te arbeiden?

Onze antwoorden op dergelijke vragen illustreren wat we zouden kunnen noemen het slechte nieuws, dat we kunnen zondigen zonder openlijk te handelen, door onze gevoelens en de verlangens van ons hart.

Er is ook goed nieuws. Volgens de wet van God kunnen we beloond worden voor rechtvaardigheid, zelfs als we niet in staat zijn de dingen te doen die normaal gesproken aan die zegeningen voorafgaan.

Zegeningen voor rechtvaardige verlangens

Ik moet denken aan iets dat mijn schoonvader altijd zei. Als iemand echt iets voor hem had willen doen, maar daar door omstandigheden niet toe in staat was geweest, zei hij: „Dank je wel, ook de goede wil is te prijzen.“

De wet van God kan een rechtvaardig verlangen belonen omdat een alwetend God die kan onderkennen. Zoals aan de profeet Joseph Smith geopenbaard werd, is God „een Kenner der gedachten en der bedoelingen des harten“ (LV 33:1). Als iemand een bepaald handeling nalaat omdat hij daar werkelijk niet toe in staat is, maar het zou doen als hij het kon, dan zal onze Hemelse Vader dit weten en die persoon dienovereenkomstig belonen.

De beste schriftuurlijke illustratie hiervan is misschien wel koning Benjamins leerstelling over geven:

„En verder zeg ik tot de armen

... ik bedoel jij allen, die een be-
delaar wegstuurt, omdat jij niet
hebt; ik zou willen, dat jij in uw
hart zoudt zeggen: Ik geef niet,
omdat ik niet heb, maar indien ik
had, zou ik geven.

„Welnu, indien jij dit in uw
hart zegt, blijft jij schuldeloos”
(Mos. 4:24–25).

Alma onderwees dat God „de
mensen geeft volgens hun verlan-
gen, hetzij ten dode of ten leven;
... naar hun wil, hetzij voor hun
heil of voor hun ondergang. Ja,
aan hem, die goed en kwaad kent,
wordt volgens zijn verlangens ge-
geven” (Alma 29:4–5).

Dit betekent dat als wij al het
mogelijke gedaan hebben, onze
verlangens de resterende afstand
zullen overbruggen. Het betekent
ook dat als onze verlangens goed
zijn, wij vergeven kunnen worden
voor de fouten die we onont-
koombaar zullen maken in onze
pogingen die verlangens ten uit-
voer te brengen. Wat een troost bij
al onze gevoelens van onvolkom-
menheid!

Ik wil hier twee kanttekeningen
bij plaatsen: Ten eerste, we moe-
ten bedenken dat verlangen alleen
de plaats van handelen in kan ne-
men als dit laatste absoluut onmo-
gelijk is. Als we niet al het moge-
lijke in het werk stellen om de
dingen te doen die ons geboden
zijn, kunnen we onszelf mislei-
den, maar we misleiden niet de
rechtvaardige rechter. Wil een
verlangen de plaats in kunnen ne-
men van handelen, dan mag dit
verlangen niet oppervlakkig zijn,
impulsief of van voorbijgaande
aard. Het moet een diep, door-
voeld verlangen zijn.

In de tweede plaats moeten we
niet veronderstellen dat de verlan-
gens van ons hart de plaats in
kunnen nemen van de verorde-
ningen van het evangelie. Denk
aan de woorden van de Heer over

„Wie mag de berg des Heren
beklimmen? ... Die rein is van
handen en zuiver van hart.”

twee noodzakelijke evangeliever-
ordeningen: „Voorwaar, voor-
waar”, zei Jezus, „tenzij iemand
wederom geboren wordt, kan hij
het Koninkrijk Gods niet zien”
(Joh. 3:5). En over de drie graden
van celestiale heerlijkheid lezen
wij in de hedendaagse openbarin-
gen: „Om de hoogste te verwer-

ven, moet een man deze staat in
het priesterschap aanvaarden
(namelijk het nieuw en eeuwig
huwelijksverbond)” (LV 131:2).
In deze verzen noch elders in de
Schriften, komt tot uiting dat er
op deze geboden een uitzonde-
ring bestaat.

De Heer heeft ons echter in zijn
genade toegestaan om die veror-
deningen plaatsvervangend uit te
voeren voor hen die ze in dit
leven niet konden ondergaan.
Zodoende wordt iemand in de
geestenwereld, die dit verlangen
heeft, op gelijke voet geplaatst als
iemand die de verordeningen zelf
verricht heeft. Op die manier,
door de liefdevolle diensten van
sterfelijke plaatsvervangers, wor-
den de geesten van hen die ons
zijn voorgegaan ook beloofd voor
de verlangens van hun hart.

Samenvattend kan gezegd wor-
den dat wij volgens de wet van
God verantwoordelijk zijn voor
onze gevoelens en verlangens, net
zo goed als voor onze daden.
Slechte gedachten en verlangens
zullen worden bestraft. Daden die
goed schijnen te zijn zullen alleen
beloofd worden als ze met een
oprecht hart verricht zijn. Aan de
andere kant zullen wij gezegend
worden voor de rechtvaardige
verlangens van ons hart, zelfs als
wij door omstandigheden niet in
staat zijn om die verlangens uit te
voeren.

Om Paulus' leerstelling in Ro-
meinen 2:29 te parafaseren, al-
leen hij is een ware heilige der
laatste dagen die dat in het ver-
borgene is, naar de Geest, in het
hart, wiens lof niet die der men-
sen is voor uiterlijke handelingen,
maar van God, voor de innerlijke
verlangens van het hart. □

*Uit een toespraak aan de Brigham Young
University, 8 oktober 1985*

Open dag Gemeente Antwerpen

Nieuw gebouw trekt veel belangstelling

Vrijdagavond 3 april j.l. voorspelde de Belgische weerman 'regen op zaterdag'. Hij had echter met één factor geen rekening gehouden, namelijk de open dag van de Gemeente Antwerpen, die voor die bijzondere dag mooi weer had besteld. Zaterdag 4 april werd een mooie, droge dag en al gauw na het openen van de deuren om 10.00 uur werd het gebouw overspoeld met belangstellenden. Om 11 uur hadden 24 niet-leden het gebouw al bezichtigd en deze stroom hield aan, met een piek tussen twee en drie uur van 64 niet-leden. Toen de deuren om vier uur weer dicht gingen, hadden 120 leden en 217 niet-leden 'n uitgebreid bezoek aan ons kerkgebouw gebracht.

Ja, de open dag was echt een denderend succes. Waaraan dit succes te danken was? Degelijke voorbereiding, 'n uitgekende reclamecampagne,

Het gebouw van de Gemeente Antwerpen.

Nieuws over de Frankfort-tempel

Open dagen:
woensdag 29 juli - zaterdag 8 augustus a.s.
(zondag 2 augustus géén open dag)

Inwijding:
vrijdag 28 - zondag 30 augustus a.s.

de verschillende presidiums die de hun toegewezen kamer smaakvol hadden ingericht, leden die zelf vrienden en familieleden meebrachten, geloof dat de dag 'n succes zou worden, mooi weer, menig schiet- en dankgebed en 'n geest van enthousiasme. Aan het einde van deze open dag waren alle leden terecht trots op hun lidmaatschap, maar eveneens ten zeerste dankbaar dat God die dag zozeer had gezegend. En alle niet-leden waren huiswaarts gekeerd met 'n nieuwe visie op de kerk van Jezus Christus en hadden blij gegeven van bewondering en sympathie. De kerkelijke autoriteiten voorzien en beloven een grote groei van de kerk alhier in de lage landen. Die groei zal er komen, als wij geloof hechten aan dit woord des Heren.

Jean Huysmans

Muzikale avond Wijk Eindhoven

Op donderdag 26 februari j.l. werd er in de Wijk Eindhoven een wel zeer bijzondere avond gehouden.

De leden en hun familie, vrienden en bekenden waren uitgenodigd om deel te nemen aan een uniek muzikaal evenement, dat op initiatief van broeder Glenn Stekkinger, zendingspresident van de Ring Utrecht, georganiseerd wordt in wijken en gemeenten die hiervoor belangstelling hebben. Het doel van de avond is te genieten van de muzikale talenten van zowel leden als niet-leden, waarbij de hoofdmoot van het programma gevormd wordt door een onverschilde Dixielandband bestaande uit - jawel - zeven full-time zendingen, en het Rhine Town Trio, bestaande uit drie leden van de Wijk Arnhem.

Dit programma wordt aangevuld met bijdragen van plaatselijke leden en niet-leden.

Dat de zendingenband van wanten weet bleek uit het enthousiasme van het Eindhovense publiek, dat kon genieten van Dixieland van de bovenste plank!

Dixieland van de bovenste plank ...

Het Rhine Town Trio.

Oppeerste concentratie bij pianist en bassist.

Maar ook het Rhine Town Trio en plaatselijke bijdragen (o.a. van Valentin Arts) werden zeer gewaardeerd. Dank aan president Ward, die de zendingen toestemming gegeven heeft om van heinde en ver te komen om aan deze avond mee te werken. De leden van

de Wijk Eindhoven en de twintig aanwezige niet-leden hebben zeer genoten en bevelen dit programma ten zeerste bij andere wijken en gemeenten aan.

Marinus Kooijman

Boek van Mormon in 71 talen vertaald

Onlangs zijn er drie nieuwe vertalingen van het Boek van Mormon gereedgekomen, te weten in het Grieks, Arabisch en in een Zuidamerikaanse indiaanse taal, Aymara. Met het gereedkomen van een beknopte versie in het Malagassisch (taal die op het eiland Madagascar gesproken wordt) is het Boek van Mormon nu in 71 talen beschikbaar.

Het totaal aantal volledige vertalingen van het Boek van Mormon bedraagt nu 32, het totaal aantal beknopte versies 39.

Drie HLD-documentaires in de prijzen

Onlangs mocht de kerk tijdens een festival voor radio- en televisiedocumentaires, drie prijzen in ontvangst nemen voor één radio- en twee televisiedocumentaires die in 1986 waren geproduceerd. De prijzen werden toegekend door "Religion in Media" (Godsdienst in de media), een internationale, oecumenische organisatie die jaarlijks onderscheidingen toekent aan programma's die "sterke sociale en/of morele zeggingskracht hebben". De televisiedocumentaires wezen op de kwalijke invloeden van pornografie en gokken, de radiodocumentaire behandelde het onderwerp vasten.

De 'tweede' mijl gaan

Als Cheryl Lindner en Jenny Mahoney, leden van de Wijk Elizabeth in de Ring Modbury Australië, op huisbezoek gaan, is dat een hele gebeurtenis. In 9 uur leggen ze bijna 350 km af om zes

De kunst van het luisteren

Op woensdag 18 maart j.l. werd er in de Wijk Eindhoven een haardvuuravond georganiseerd over "De kunst van het luisteren". Gastspreker, broeder Henk van Dam, jongemanpresident van de Ring Utrecht, gaf een zeer boeiende uiteenzetting, die op de aanwezigen zeer positief overkwam, getuige de vele reacties. Na zijn presentatie werd de film "Luistert u goed?" vertoond. Voor deze avond waren er ruim 400 uitnodigingen huis aan huis in de omgeving van de kerk verspreid.

5.000 exemplaren in twee jaar

De Negende Wijk van Logan in de Ring Logan Utah Cache, geeft het goede voorbeeld waar het gaat om het gebruik van het Boek van Mormon in zendingswerk. Sinds 1985 heeft deze wijk 5.000 exemplaren van dit boek aan hun full-time zendelingen verstrekt. Al deze exemplaren waren voorzien van een persoonlijk getuigenis.

Schouwspel trekt 11.000 bezoekers

Ruim 11.000 bezoekers hebben het schouwspel in de open lucht bezocht, dat drie avonden bij de tempel in Nieuw-Zeeland gehouden werd. Het schouwspel, vergelijkbaar met het bekende schouwspel dat jaarlijks door de kerk bij de heuvel Cumorah in de Amerikaanse staat New York wordt georganiseerd, had als thema het bezoek van de Heiland aan Amerika. Ruim 5.000 niet-leden werden in het bezoekerscentrum op het tempelterrein rondgeleid. Aan dit evenemen namen ruim 700 leden deel.

zusters te bezoeken. Het gebied dat onder de wijk valt strekt zich vanuit Elizabeth ruim 150 km noordwaarts en nog eens 150 km zuidwaarts uit.

De kerk groeit

Typerend voor de groei van de kerk in de Filipijnen is het feit dat tijdens de afgelopen conferentie van de Ring Bacalod op 22 februari j.l., er 31 broeders werden voorgesteld om het Melchizedeks priesterschap te ontvangen. In 1985 werden er 400 bekeerlingen in die ring gedoopt, 85% waarvan onderwezen was door plaatselijke zendelingen. Diezelfde dag werd er in de Wijk Xalapa in Mexico een haardvuuravond georganiseerd voor leden en niet-leden met als gastspreker ouderling Robert L. Backman van het Eerste Quorum der Zeventig. De ruim 600 aanwezigen luisterden geboeid naar ouderling Backmans toespraak over de eeuwige familie. Na afloop verzochten 125 niet-leden om bezoek van de zendelingen.

Plaatselijk nieuws in Wereldwijd

De redactie van *De Ster* zag graag korte berichten plaatsen over gebeurtenissen, bijzondere ervaringen, projecten e.d. die in wijken en gemeenten in Nederland en Vlaanderen hebben plaatsgevonden. Deze berichten kunt u sturen aan het Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland. Artikelen e.d. kunt u naar de Stercorrespondent van uw ring/district sturen. Wij zien uw inzendingen, met foto's graag tegemoet.

Muzikale avond Wijk Eindhoven

Op donderdag 26 februari j.l. werd er in de Wijk Eindhoven een wel zeer bijzondere avond gehouden. De leden en hun familie, vrienden en bekenden waren uitgenodigd om deel te nemen aan een uniek muzikaal evenement, dat op initiatief van broeder Glenn Stekkinger, zendingspresident van de Ring Utrecht, georganiseerd wordt in wijken en gemeenten die hiervoor belangstelling hebben. Het doel van de avond is te genieten van de muzikale talenten van zowel leden als niet-leden, waarbij de hoofdmoot van het programma gevormd wordt door een onvervalste Dixielandband bestaande uit - jawel - zeven full-time zendingen, en het Rhine Town Trio, bestaande uit drie leden van de Wijk Arnhem. Dit programma wordt aangevuld met bijdragen van plaatselijke leden en niet-leden. Dat de zendingenband van wanten weet bleek uit het enthousiasme van het Eindhovense publiek, dat kon genieten van Dixieland van de bovenste plank!

Opperste concentratie bij pianist en bassist.

Dixieland van de bovenste plank ...

Het Rhine Town Trio.

Maar ook het Rhine Town Trio en plaatselijke bijdragen (o.a. van Valentin Arts) werden zeer gewaardeerd. Dank aan president Ward, die de zendingen toestemming gegeven heeft om van heinde en ver te komen om aan deze avond mee te werken. De leden van

de Wijk Eindhoven en de twintig aanwezige niet-leden hebben zeer genoten en bevelen dit programma ten zeerste bij andere wijken en gemeenten aan.

Marinus Kooijman

VOOR DE KINDEREN
Juni 1987

FU BI SHIA'S GANS

Vicki Blum

Fu Bi Hsia sprintte het laatste stukje van de weg naar haar huis, in een klein Taiwanees dorpje.

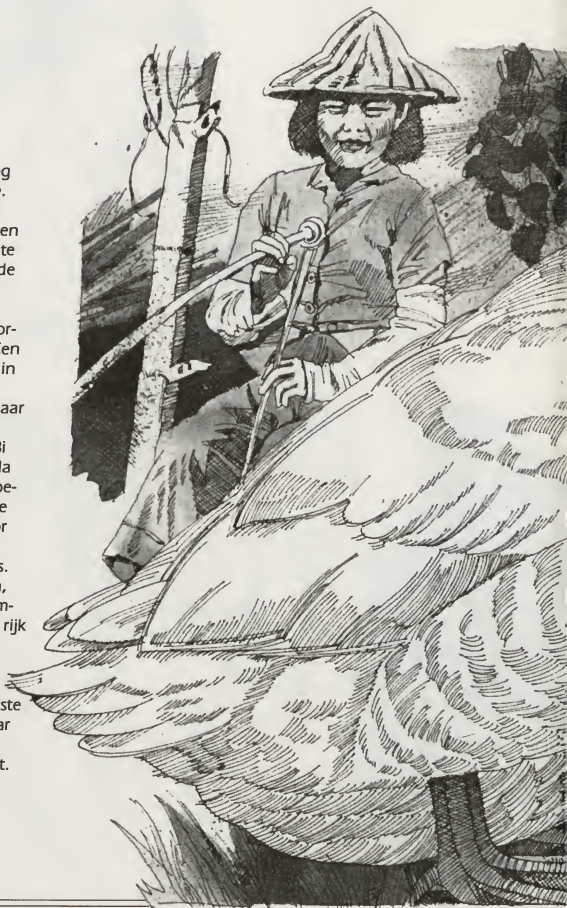
De augustuszon stond helder aan de blauwe lucht, haar lijfje werd als door een hete zware deken omsloten door de vochtige lucht. Om aan de hitte te ontsnappen holde ze door het warme gras, langs de *berjo* (opgedroogde sloot) waar een oude vrouw haar kleren tegen een groot rotsblok uitsloeg.

Toen ze thuis kwam, bleef Bi Hsia even in de voortuin staan om naar haar gans, Goldie, te zoeken. Een paar varkens van haar moeder knorden en rolden in de modder, haar vaders waterbuffel lag half in de *berjo* en een loslopende hond likte haar hielen. Maar Goldie was nergens te zien.

Goldie en al haar broertjes en zusjes waren op Bi Hsia's negende verjaardag op de markt gekocht. Na verloop van tijd werden ze allemaal opgegeten – behalve Goldie. Bi Hsia en Goldie waren vriendjes. Ze liepen hele einden samen, langs rijstvelden en door greppels, op blote voeten door plassen, en achter blaffende kleine hondjes aan door nauwe straatjes. Ze had haar gans een Amerikaanse naam gegeven, omdat Amerika zo groot was en zo ver weg, en omdat ze dacht dat iedereen die daar vandaan kwam rijk en belangrijk was. Goldie was ook belangrijk.

Bi Hsia sloot het hek achter zich en stormde het trapje op naar binnen. „Mamal” riep ze.

Het betonnen huisje had twee kamers. De grootste kamer (de woon-slaapkamer) was kaal, op een paar stoelen, een t.v. en een paar rieten matten na. 's Nachts werden die uitgerold en als matras gebruikt.

Geïllustreerd door Dick Brown

Bi Hsia vond haar moeder in de keuken, roerend in een pot eiersoep. Ze hield haar neus boven de rand en snoof. „Mm, lekker.”

Haar moeders elleboog duwde haar zachtjes terug. „Wegwezen, jij. Je vader krijgt vanavond gasten te eten.”

„Gasten? Wie dan?” Vlug stak ze haar vinger in de soep terwijl haar moeder naar nog wat eieren zocht.

„Het zijn mormoonse zendelingen. Een komt uit Taipei, de ander helemaal uit Amerika. Ze blijven twee jaar in Taiwan om mensen over hun kerk te vertellen.”

Bi Hsia's hield haar vinger tegen haar lippen. Luidruchtig slurpte ze de soep eraf. „Hoe heeft papa ze ontmoet?”

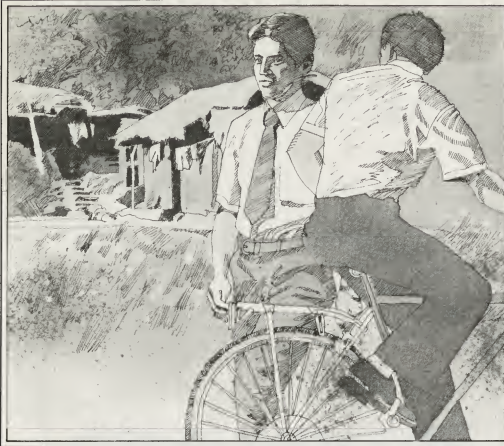
„Op de markt, toevallig eigenlijk. En waag het niet nog eens je vinger in die pot te doen, tenzij je een pak slaag wilt!”

Bi Hsia trok snel haar hand terug. „Wanneer komen ze?”

„Zo meteen,” antwoordde haar moeder. „Doe snel je goede jurk aan. En was Sun Ming even. Hij is helemaal vies.”

De zendelingen arriveerden in een taxi. De bumper was ingedeukt en de motor was al van ver te horen geweest. De zending uit Taipei stapte het eerst uit. „Ik ben ouderling Lin, Lin De Fu,” zei hij, volgens de gewoonte eerst de achternaam te noemen. (Fu is Fu Bi Hsia's achternaam.) „Dit is mijn collega, ouderling Wheeler.”

„Ni hau ma [Hoe gaat het met u]?” Ouderling

Wheeler stapte naar voren en reikte Bi Hsia's vader de hand. De Amerikaanse woorden klonken vreemd en verwrongen, en zijn smalle gezicht leek hard en uitdrukkingloos. Zijn haar was net geel rijstestro, en zijn fletse ogen waren koud en net zo ver weg als het land waar hij vandaan kwam. Bi Hsia voelde hoe haar keel zich van spanning samenknep.

Haar vader vroeg op indringende toon: „*Ni tsung nali lai (Waar komt u vandaan)?*”

„Utah.”

Dat was een gekke naam. Bi Hsia herhaalde het een paar keer zachtjes: *Yu ta. Yu ta.*

„Haar moeder glimlachte en zei in het Chinees: „Dat is voor iedereen een hele reis.”

De zendingel fronste zijn wenkbrouwen en keek haar onderzoekend aan. „Het spijt me, ik kan u niet verstaan.”

Ouderling Lin legde zijn hand op ouderling Wheelers schouder en zei iets in het Engels tegen hem, zo snel dat Bi Hsia het niet kon volgen. Ouderling Wheeler luisterde aandachtig en grinnikte toen. „Ja, zeker, een hele reis.”

De grote mensen gingen de keuken in. Bi Hsia zat op de veranda en wachtte tot zij klaar waren met de maaltijd. Het was onbeleefd om kinderen en gasten tegelijkertijd te eten te geven. Ze hield Sun Ming in haar armen, luisterde naar het geroezemoes van hun stemmen, en mijmerde over de verre landen waar ze nog nooit was geweest. Ze vroeg zich af of deze ouderling ooit de gewoonten van haar land zou begrijpen en de mensen zou nemen voor wat ze zijn. Ze dacht van niet – niet als hij uit Amerika kwam, waar niemand het ooit zonder de levensbehoeften hoefde te stellen omdat de mensen daar heel vele dingen

voor zichzelf hadden.

Bi Hsia werd in haar mijmeringen afgeleid door een veertje dat verderop door de avondwind de lucht in werd geblazen. Een veer! Ze stond op, dacht even na en zette Sun Ming toen op het gras neer. „Niet weglopen, hoor,” zei ze ferm, „ik ben zo terug.”

Goldies veren lagen op een klein hoopje achter het huis. Bi Hsia wist dat ze haar gans aan het eten waren. Ze kon zich er niet tegen verzetten. Haar familie was erg arm, en haar moeder had het vlees nodig om haar gasten voor te zetten. De Chinese etiquette was heel streng wat betreft het eren en gehoorzamen van ouders door kinderen. En de Chinese trots was onverzettelijk als het erom ging het beste te geven wat men had.

Bi Hsia huilde niet. Met lood in de schoenen liep ze terug en ging weer op de veranda zitten. Ze keek hoe de zon langzaam onder de Taiwanese horizon zakte, ze had het idee dat ze daar een eeuwigheid zat.

Toen de zendingen klaar waren om te vertrekken, volgde Bi Hsia ze naar de voorkant van het huis. De zendingel uit Amerika stak haar de hand toe, maar ze wilde de hare niet geven. Hij nam haar hand en kneept zachtjes, maar ze trok hem snel terug. Hij bukte en tilde haar kin op. „Ik hoop dat we vrienden kunnen worden,” zei hij pijnlijk langzaam.

Bi Hsia bleef een andere kant op kijken, langs hem heen naar de lichtjes van de huizen in de straat die naarmate ze verder weg stonden, kleiner en kleiner werden. Haar mond bewoog niet, maar haar hart bonsde luid tegen haar ribben. *Nooit! O nee, nooit*, dacht ze, als jij en je collega er niet waren geweest dan had Goldie nog geleefd. Ze keek hoe de zendingen de taxi instapten, ze was blij toen die wegreed.

De volgende ochtend werd Bi Hsia vroeg wakker. De eerste zonnestralen schenen door het suikerriet, en haar ouders en broer sliepen nog op hun matten. Stilletjes stond ze op en liep op haar tenen naar de deur. Buiten hoorde ze iets bewegen, vlugge voetstappen op de veranda, gefluister en een venijnig, sissend geluid. Ze deed de deur open.

Aan haar voeten lag een grote witte gans, de grootste die ze ooit gezien had. Ze was vastgebonden zodat ze nauwelijks kon bewegen, maar haar kop was vrij, ze gakte en probeerde haar vleugels uit te slaan. Ze bukte om haar los te maken, vanuit haar ooghoek zag ze iets langs de *benjo* bewegen.

Het was ouderling Wheeler! Hij sprintrte over het gras naar ouderling Lin, die op de weg wachtte met twee fietsen aan de hand. Bi Hsia keek hoe hij zijn fiets bereikte, even op adem kwam en omkeek. Hun blikken ontmoetten elkaar en hielden elkaar vast. Toen verscheen er langzaam een glimlach op zijn sombere gelaat. Het was een verdrietige, vriendelijke glimlach, een begrijpende glimlach. Toen wist Fu Bi Hsia zeker dat de zendingel uit Amerika niet zo heel anders was. □

WAT KAN IK DOEN OM EEN ZENDELING TE ZIJN?

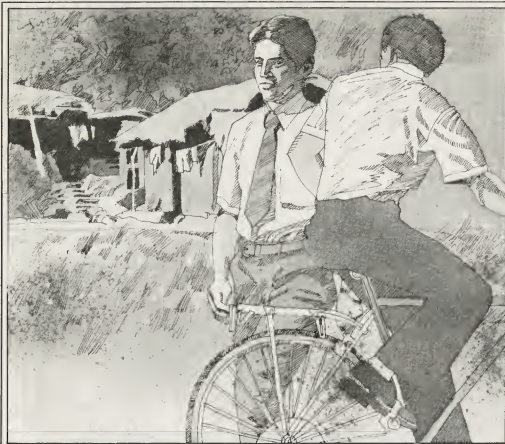
Julie Wardell

Hier zijn veertien dingen die je kunt doen om een zending te zijn. Zet een streepje bij elk onderdeel dat je hebt gedaan. Moedig tijdens de gezinsavond de leden van het gezin aan om ook enkele punten van deze lijst te doen.

- 1. Leer iedere maand minimaal een tekst uit je hoofd.
- 2. Nodig vriendjes en vriendinnetjes die geen lid van de kerk zijn uit om na schooltijd met je mee naar huis te gaan.
- 3. Spaar voor een zending.
- 4. Schrijf een brief aan een zending.
- 5. Bid elke ochtend en elke avond.
- 6. Bezoek alle kerkvergaderingen en luister goed.
- 7. Onderhoud het woord van wijsheid.
- 8. Als een van je vriend(inn)en wordt gedoopt, ga dan naar de doopdienst.
- 9. Bid voor de zendelingen.
- 10. Leer twee nieuwe mensen kennen op school.
- 11. Geef iemand een Boek van Mormon waarin je je getuigenis hebt geschreven.
- 12. Stel voor om een gezin dat geen lid van de kerk of inactief is, uit te nodigen voor de gezinsavond.
- 13. Geef je getuigenis tijdens de getuigenisvergadering.
- 14. Verwijs de zendelingen naar niet-leden.

Wheeler stapte naar voren en reikte Bi Hsia's vader de hand. De Amerikaanse woorden klonken vreemd en verwrongen, en zijn smalle gezicht leek hard en uitdrukkeloos. Zijn haar was net geel rijststro, en zijn fletse ogen waren koud en net zo ver weg als het land waar hij vandaan kwam. Bi Hsia voelde hoe haar keel zich van spanning samenkeep.

Haar vader vroeg op indringende toon: „*Ni tung nali lai [Waar komt u vandaan?]*”
„Utah.”

Dat was een gekke naam. Bi Hsia herhaalde het een paar keer zachtjes: *Yu ta. Yu ta.*

„Haar moeder glimlachte en zei in het Chinees: „Dat is voor iedereen een hele reis.”

De zendingel fronste zijn wenkbrouwen en keek haar onderzoekend aan. „Het spijt me, ik kan u niet verstaan.”

Ouderling Lin legde zijn hand op ouderling Wheeler's schouder en zei iets in het Engels tegen hem, zo snel dat Bi Hsia het niet kon volgen. Ouderling Wheeler luisterde aandachtig en grinnikte toen. „Ja, zeker, een hele reis.”

De grote mensen gingen de keuken in. Bi Hsia zat op de veranda en wachtte tot zij klaar waren met de maaltijd. Het was onbeleefd om kinderen en gasten tegelijkertijd te eten te geven. Ze hield Sun Ming in haar armen, luisterde naar het geroezemoes van hun stemmen, en mijmerde over de verre landen waar ze nog nooit was geweest. Ze vroeg zich af of deze ouderling ooit de gewoonten van haar land zou begrijpen en de mensen zou nemen voor wat ze zijn. Ze dacht van niet – niet als hij uit Amerika kwam, waar niemand het ooit zonder de levensbehoeften hoefde te stellen omdat de mensen daar heel veel dingen

voor zichzelf hadden.

Bi Hsia werd in haar mijmeringen afgeleid door een veertje dat verderop door de avondwind de lucht in werd geblazen. Een veer! Ze stond op, dacht even na en zette Sun Ming toen op het gras neer. „Niet weglopen, hoor,” zei ze ferm, „ik ben zo terug.”

Goldies veren lagen op een klein hoopje achter het huis. Bi Hsia wist dat ze haar gans aan het eten waren. Ze kon zich er niet tegen verzetten. Haar familie was erg arm, en haar moeder had het vlees nodig om haar gasten voor te zetten. De Chinese etiquette was heel streng wat betreft het eren en gehoorzamen van ouders door kinderen. En de Chinese trots was onverzettelijk als het erom ging het beste te geven wat men had.

Bi Hsia huilde niet. Met lood in de schoenen liep ze terug en ging weer op de veranda zitten. Ze keek hoe de zon langzaam onder de Taiwanese horizon zakte, ze had het idee dat ze daar een eeuwigheid zat.

Toen de zendingel klaar waren om te vertrekken, volgde Bi Hsia ze naar de voorkant van het huis. De zendingel uit Amerika stak haar de hand toe, maar ze wilde de hare niet geven. Hij nam haar hand en kneep zachtjes, maar ze trok hem snel terug. Hij bukte en tilde haar kin op. „Ik hoop dat we vrienden kunnen worden,” zei hij pijnlijk langzaam.

Bi Hsia bleef een andere kant op kijken, langs hem heen naar de lichtjes van de huizen in de straat die naarmate ze verder weg stonden, kleiner en kleiner werden. Haar mond bewoog niet, maar haar hart bonsde luid tegen haar ribben. *Nooit! O nee, nooit,* dacht ze, als jij en je collega er niet waren geweest dan had Goldie nog geleefd. Ze keek hoe de zendingel van taxi instapten, ze was blij toen die wegreed.

De volgende ochtend werd Bi Hsia vroeg wakker. De eerste zonnestralen schenen door het suikerriet, en haar ouders en broer sliepen nog op hun matten. Stilletjes stond ze op en liep op haar tenen naar de deur. Buiten hoorde ze iets bewegen, vlugge voetstappen op de veranda, gefluister en een venijnig, sissend geluid. Ze deed de deur open.

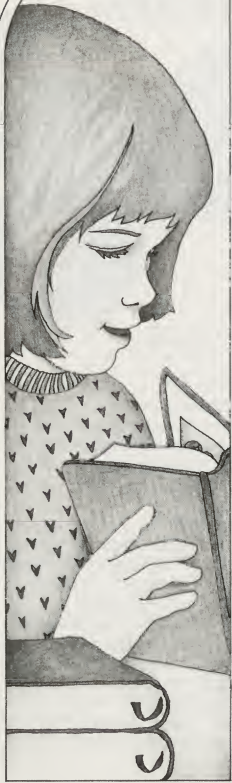
Aan haar voeten lag een grote witte gans, de grootste die ze ooit gezien had. Ze was vastgebonden zodat ze nauwelijks kon bewegen, maar haar kop was vrij, ze gakte en probeerde haar vleugels uit te slaan. Ze bukte om haar los te maken, vanuit haar ooghoek zag ze iets langs de *benjo* bewegen.

Het was ouderling Wheeler! Hij sprintte over het gras naar ouderling Lin, die op de weg wachtte met twee fietsen aan de hand. Bi Hsia keek hoe hij zijn fiets bereikte, even op adem kwam en omkeek. Hun blikken ontmoetten elkaar en hielden elkaar vast. Toen verscheen er langzaam een glimlach op zijn sombere gelaat. Het was een verdrietige, vriendelijke glimlach, een begrijpende glimlach. Toen wist Fu Bi Hsia zeker dat de zendingel uit Amerika niet zo heel anders was. □

WAT KAN IK DOEN OM EEN ZENDELING TE ZIJN?

Julie Wardell

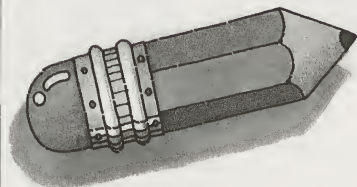
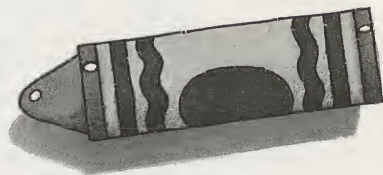

Hier zijn veertien dingen die je kunt doen om een zending te zijn. Zet een streepje bij elk onderdeel dat je hebt gedaan. Moedig tijdens de gezinsavond de leden van het gezin aan om ook enkele punten van deze lijst te doen.

- 1. Leer iedere maand minimaal een tekst uit je hoofd.
- 2. Nodig vriendjes en vriendinnetjes die geen lid van de kerk zijn uit om na schooltijd met je mee naar huis te gaan.
- 3. Spaar voor een zending.
- 4. Schrijf een brief aan een zending.
- 5. Bid elke ochtend en elke avond.
- 6. Bezoek alle kerkvergaderingen en luister goed.
- 7. Onderhoud het woord van wijsheid.
- 8. Als een van je vriend(inn)en wordt gedoopt, ga dan naar de doopdienst.
- 9. Bid voor de zendingen.
- 10. Leer twee nieuwe mensen kennen op school.
- 11. Geef iemand een Boek van Mormon waarin je je getuigenis hebt geschreven.
- 12. Stel voor om een gezin dat geen lid van de kerk of inactief is, uit te nodigen voor de gezinsavond.
- 13. Geef je getuigenis tijdens de getuigenisvergadering.
- 14. Verwijs de zendingen naar niet-leden.

HOE BEREID JE EEN TOESPRAAK VOOR

Pat Graham

In de dienst van de Heer maakt het niet uit waar je dient, maar hoe. (President J. Reuben Clark Jr., conferentieverlag, april 1951.)

Een van de manieren waarop we anderen kunnen dienen, is door opgewekt de dingen te doen die ons in de kerk worden gevraagd. Als we leren om gewillig te dienen, zal dat ons helpen ons op zendingswerk voor te bereiden. We kunnen helpen met dienstbetoenprojecten, gebeden en toespraken. Als we een toespraak houden, onderwijzen we anderen. Onderwijzen is een van de belangrijkste dingen die zendingen doen – zij leggen aan anderen uit wat zij over het evangelie weten.

Hier is een formule van vier punten die je kunt gebruiken bij het voorbereiden van een toespraak:

1. Inleiding – Vertel waar je toespraak over gaat.
2. Voorbeeld – Vertel een verhaal uit de Schriften, een persoonlijke belevenis of een vers uit de Schriften.
3. Toepassing – Vertel hoe we de essentie van de toespraak kunnen toepassen.
4. Afsluiting – Geef een samenvatting, waarin je je

eigen gevoelens over dit onderwerp vertelt.

Hier is een activiteit om je te helpen bij het oefenen:

1. Maak kaartjes met onderwerpen en kaartjes met plaatjes; kleur de plaatjes. Leg de kaartjes met de plaatjes naar boven en de kaartjes met de onderwerpen omgekeerd op tafel.
2. Draai een kaartje met een onderwerp om en zeg, „mijn toespraak gaat over . . .” Zoek de tekst op en lees deze, vertel in het kort met je eigen woorden over wie het verhaal gaat en wat er gebeurde. Zoek dan het kaartje met het plaatje dat het beste bij het verhaal past.
3. Vertel waarom het onderwerp van je toespraak in deze tijd belangrijk is. Vertel enkele manieren waarop je dat beginsel in je eigen leven kunt toepassen en moedig anderen aan het in hun leven toe te passen. Het belangrijkste onderdeel van je toespraak is als je vertelt wat je weet en hoe je erover voelt. Mensen zullen je het beste begrijpen als je langzaam spreekt en ze aankijkt.
4. Besluit door iets te zeggen als, „Ik zeg dit in de naam van Jezus Christus, amen”. □

Gehoorzaamheid

(Jona 1-3)

Geloof

(Matteüs 14:22-33)

Bekering

(Lucas 15:8-10)

Gebed

(Joseph Smith-Geschiedenis 1:5, 10, 14-19)

Vergevens- gezindheid

(3 Nephi 12:43-44; 13:14)

Van stip naar stip en kleurplaat

WAAROM HEB JE ZO'N HAAST?

Door Roberta L. Fairall

Boek van Mormon in 71 talen vertaald

Onlangs zijn er drie nieuwe vertalingen van het Boek van Mormon gereedgekomen, te weten in het Grieks, Arabisch en in een Zuidamerikaanse indiaanse taal, Aymara. Met het gereedkomen van een beknopte versie in het Malagassisch (taal die op het eiland Madagascar gesproken wordt) is het Boek van Mormon nu in 71 talen beschikbaar.

Het totaal aantal volledige vertalingen van het Boek van Mormon bedraagt nu 32, het totaal aantal beknopte versies 39.

Drie HLD-documentaires in de prijzen

Onlangs mocht de kerk tijdens een festival voor radio- en televisiedocumentaires, drie prijzen in ontvangst nemen voor één radio- en twee televisiedocumentaires die in 1986 waren geproduceerd. De prijzen werden toegekend door "Religion in Media" (Godsdienst in de media), een internationale, oecumenische organisatie die jaarlijks onderscheidingen toekent aan programma's die "sterke sociale en/of morele zeggingskracht hebben". De televisiedocumentaires wezen op de kwalijke invloeden van pornografie en gokken, de radiodocumentaire behandelde het onderwerp vasten.

De 'tweede' mijl gaan

Als Cheryl Lindner en Jenny Mahoney, leden van de Wijk Elizabeth in de Ring Modbury Australië, op huisbezoek gaan, is dat een hele gebeurtenis. In 9 uur leggen ze bijna 350 km af om zes

De kunst van het luisteren

Op woensdag 18 maart j.l. werd er in de Wijk Eindhoven een haardvuuravond georganiseerd over "De kunst van het luisteren". Gastspreker, broeder Henk van Dam, jongemannenpresident van de Ring Utrecht, gaf een zeer boeiende uiteenzetting, die op de aanwezigen zeer positief overkwam, getuige de vele reacties. Na zijn presentatie werd de film "Luistert u goed?" vertoond. Voor deze avond waren er ruim 400 uitnodigingen huis aan huis in de omgeving van de kerk verspreid.

5.000 exemplaren in twee jaar

De Negende Wijk van Logan in de Ring Logan Utah Cache, geeft het goede voorbeeld waar het gaat om het gebruik van het Boek van Mormon in zendingswerk. Sinds 1985 heeft deze wijk 5.000 exemplaren van dit boek aan hun full-time zendingen verstrekt. Al deze exemplaren waren voorzien van een persoonlijk getuigenis.

Schouwspel trekt 11.000 bezoekers

Ruim 11.000 bezoekers hebben het schouwspel in de open lucht bezocht, dat drie avonden bij de tempel in Nieuw-Zeeland gehouden werd. Het schouwspel, vergelijkbaar met het bekende schouwspel dat jaarlijks door de kerk bij de heuvel Cumorah in de Amerikaanse staat New York wordt georganiseerd, had als thema het bezoek van de Heiland aan Amerika. Ruim 5.000 niet-leden werden in het bezoekerscentrum op het tempelterrein rondgeleid. Aan dit evenemen namen ruim 700 leden deel.

zusters te bezoeken. Het gebied dat onder de wijk valt strekt zich vanuit Elizabeth ruim 150 km noordwaarts en nog eens 150 km zuidwaarts uit.

De kerk groeit

Typerend voor de groei van de kerk in de Filippijnen is het feit dat tijdens de afgelopen conferentie van de Ring Bacalod op 22 februari j.l., er 31 broeders werden voorgesteld om het Melchizedeks priesterschap te ontvangen. In 1985 werden er 400 bekeerlingen in die ring gedoopt, 85% waarvan onderwezen was door plaatselijke zendingen.

Diezelfde dag werd er in de Wijk Xalapa in Mexico een haardvuuravond georganiseerd voor leden en niet-leden met als gastspreker ouderling Robert L. Backman van het Eerste Quorum der Zeventig. De ruim 600 aanwezigen luisterden geboeid naar ouderling Backmans toespraak over de eeuwige familie. Na afloop verzochten 125 niet-leden om bezoek van de zendingen.

Plaatselijk nieuws in Wereldwijd

De redactie van *De Ster* zal graag korte berichten plaatsen over gebeurtenissen, bijzondere ervaringen, projecten e.d. die in wijken en gemeenten in Nederland en Vlaanderen hebben plaatsgevonden. Deze berichten kunt u sturen aan het Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland. Artikelen e.d. kunt u naar de Stercorrespondent van uw ring/district sturen. Wij zien uw inzendingen, met foto's graag tegemoet.

Ronny van de Berg
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire, WA 15 7 UP
England

Martin Broekzitter
England London South Mission
484 London Road
Mitchan, Surrey CR4 4ED
Engeland

Mark Brouwer
Florida Lauderdale Mission
1350 N.E. 56th Street
Fort Lauderdale, Florida 33334
U.S.A.

Anita de Bruijn
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
Engeland

Mark Decker
Arizona Tempe Mission
P.O. Box 27056
Tempe, Arizona 85282
U.S.A.

Roger Elfert
South-Africa Johannesburg Mission
P.O. Box 1517
Florida 1710
Zuid-Afrika

Esther de Haan
England Coventry Mission
4 Coppall House, Stationsquare
Coventry, West Midland CV12 5FO
Engeland

Zr. M. Heemskerck
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire, WA 15 7 UP
England

Thies de Jonge
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Laarderweg 128
1402 BM BUSSUM
Nederland

Petra Kwast
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Laarderweg 128
1402 BM BUSSUM
Nederland

Wim Methorst
Michigan Dearborn Mission
33505 State Street, suite 101
Farmington, Michigan 48024
U.S.A.

Herman Michèly
Florida Tampa Mission
P.O. Box 151685
Florida 33684
U.S.A.

Ernst Mollemans
England London Mission
64-68 Exhibition Road
London SW7 2 PA
Engeland

Paul Muntinga
Idaho Boise Mission
3295 Elder Street, suite 153
Boise, Idaho 83705
U.S.A.

Derk-Jan Oddens
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
Engeland

Jan Peters
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
Engeland

Bart van der Put
England Coventry Mission
4 Coppall House, Stationsquare
Coventry, West Midland CV12 5FO
Engeland

David van der Put
England London South Mission
484 London Road
Mitchan, Surrey CR4 4ED
Engeland

Martin Tenthof van Noorden
Philippines Davao Mission
P.O. Box 494
Davao City 9501
Filippijnen

Mocht er een adres ontbreken

eq. foutief vermeld zijn,

a.u.b. bericht aan het Kerkelijk

vertaalbureau, postbus 224,

3430 AE NIEUWEGEIN,

Nederland

HET BOEK DAT KWIJT WAS

Anna Margrethe Krogh Thomsen

Het Noordduitse landschap baadde zich in het zonlicht van een prachtige zomerochtend terwijl mijn man en ik van ons huis in Frederiksberg, Denemarken, naar de omgeving reden waar mijn moeders moeder geboren was. Als een kind dat een hartewens in vervulling ziet gaan, kreeg ik een brok in mijn keel toen ik het eerste verkeersbord met 'Ladelund' erop zag. Vanaf mijn doop brandde ik van verlangen om mijn grootmoeders naam in te sturen voor tempelwerk. Vaak had ik goddelijke leiding ontvangen bij mijn genealogisch onderzoek, en ik keek met spanning uit naar het moment dat ik mijn grootmoeder in staat zou stellen om alle zegeningen van het evangelie te ontvangen.

In Noord-Duitsland liggen de verslagen verspreid in verschillende kerken, in plaats van ondergebracht te zijn in een centraal archief. Daarom had ik naar Ladelund geschreven om erachter te komen waar de verslagen over mijn grootmoeder precies lagen. Toen bleek dat die in Ladelund lagen, had ik de priester opgebeld om een afspraak met hem te maken om de boeken met die verslagen in te zien.

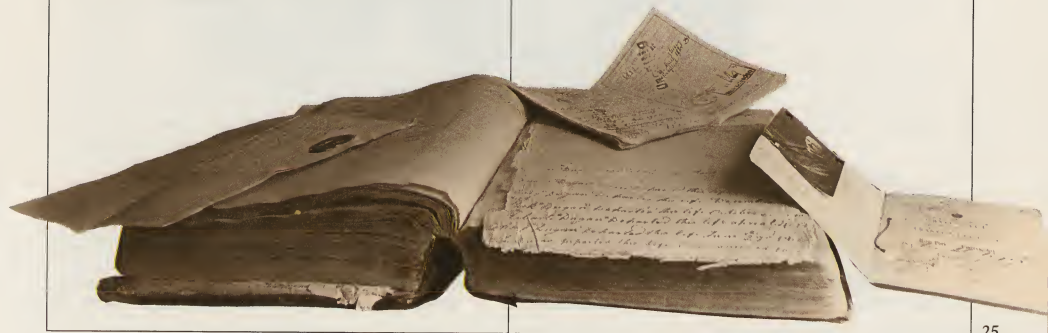
Toen we bij het gezellige kleine huisje in Ladelund arriveerden, begroette de secretaresse van de priester ons allerhartelijkst. Ze ging naar de kluis waar het desbetreffende boek in lag, maar kwam even later met een

verwarde uitdrukking op het gezicht terug. „Ik kan het boek dat u nodig heeft niet vinden, gisteren was het er nog“, zei ze. Samen doorzochten we de boekenplanken, maar we konden het niet vinden.

Ik was diep teleurgesteld. Ik had zoveel werk gedaan. Waarom hielp m'n Hemelse Vader me nou niet? Ik ging naar de auto terug om op onze volgende afspraak, enkele uren later, te wachten. Terwijl ik daar zat te huilen, kwam het in mij op dat we naar het dorpje konden rijden waar mijn grootmoeders familie had gewoond. Hoewel het meer dan honderd jaar geleden was dat de familie daar gewoond had, wilde ik gewoon even kijken hoe het eruit zag.

We kwamen omstreeks twaalf uur 's middags in het dorpje aan en zagen er niemand. We reden langs negen of tien huizen, en uiteindelijk zag ik een oudere vrouw die haar ramen stond te zemen. We stopten en ik liep het tuintje in om te zien of zij iets van mijn grootmoeders familie wist. Toen ik bij de voordeur stond, viel mijn blik op het naamplaatje. Mijn adem stakte toen ik de naam *Carstensen* zag – de familienaam van mijn grootmoeder!

Het vrouwtje deed open en met een prachtig Sleeswijks accent vroeg zij wat ik wilde. Toen ik haar uitleg-

de waarom ik had aangebeld, zei ze: „O, u wilt moeders stamboom zien. Ogenblikje, ik zal 'm even pakken.“ Ze liep weg en kwam even later terug met een stamboomlijst met mijn familieleden erop, tot in de zeventiende eeuw. Naast de naam van ieder gehuwd paar, met de datums van hun geboorte, huwelijk en dood, stonden alle kinderen, met hun geboorteen huwelijksdatum. Dit ene document gaf me veel meer informatie over mijn grootmoeders familie dan ik uit de kerkelijke verslagen had kunnen putten. Nu wist ik precies waar ik moest zoeken naar de kinderen in de familie.

Toen ik weer terug was in Denemarken, ontving ik een brief van de ker in Ladelund. De secretaresse had de informatie uit het boek dat weg was ingevoegd, en legde uit dat het boek per ongeluk in een andere kast was gelegd. Dankzij dit „ongeluk“ echter heb ik niet één, maar meer dan honderd namen gevonden van mijn Duitse familieleden. De Heer heeft me werkelijk de hele tijd bijgestaan, hoewel ik dat eerst niet inzag. □

Zuster Thomsen heeft twee kinderen, is kleuterleidster en is werkzaam als genealogisch adviseuse en mediathecarisse in de Ring Kopenhagen Denemarken.

„DIE TWEE ZULLEN TOT ÉÉN VLEES ZIJN”

GEDACHTEN OVER INTIMITEIT IN HET HUWELIJK

Vele jaren geleden, toen ik nog een jonge zending was en net een nieuwe collega had gekregen, ontmoetten we een protestants predikant die ons binnenvroeg uit de kou. Na over verschillende onderwerpen van gedachten gewisseld te hebben, vroeg hij ons: „En wat is het mormoonse standpunt ten aanzien van seksualiteit?”

Ik verslikte mij in de warme chocolademelk. „Nou,” zei de predikant na een moment van stilte, „kunt u mij de mormoonse filosofie ten aanzien van seksualiteit vertellen?” Ik was sprakeloos. Mijn collega, die begreep dat ik het antwoord schuldig moest blijven, antwoordde uiteindelijk: „Meneer, we geloven erin.”

Dat was meer dan twintig jaar geleden. Als huwelijksadviseur en hoogleraar aan een universiteit is mij deze zelfde vraag vele keren gesteld door zowel studenten, vrienden, beroepskrachten, leden van de kerk als niet-leden. En na al die jaren heb ik nooit een beter antwoord gevonden dan dat van mijn jonge zendingcollega: „We geloven erin.”

We geloven erin, omdat we weten welk verdriet een ongepast gebruik van deze macht buiten het huwelijk teweeg brengt. We zijn ons terdege bewust van de waarschuwingen van de profeten in het verleden en heden. Zoals Alma aan zijn zoon Corianton verklaarde: „Godeloosheid bracht nimmer geluk” (Alma 41:10).

Maar we geloven ook in het goede dat voortvloeit

uit gepaste intimiteit in het huwelijk. We zijn ons volkomen bewust van de vreugde en de eenheid die een echtpaar ten deel kan vallen als zij dit aspect van hun relatie koesteren.

Ondanks de vreugde, die kan voortvloeien uit seksualiteit in het huwelijk, zijn er toch vele echtparen die hun seksuele relatie zien als een bron van frustratie en zelfs onenigheid. Sterker nog, het onvermogen van echtparen een intieme verstandhouding op te bouwen is een van de grootste oorzaken van echtscheiding. President Spencer W. Kimball heeft opgemerkt dat zelfs in onze kerk, „na bestudering van de echtscheidingen, wat wij de afgelopen jaren hebben moeten doen, men ziet dat er een, twee, drie, vier redenen zijn. Over het algemeen is seks de eerste. Seksueel klikte het niet. Zij zullen dat tijdens de rechtbank niet toegeven. Zij vertellen dat misschien niet eens aan hun advocaat, maar dat is de reden.” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 312.)

Verkeerde ideeën over intimiteit

Hoe kan zoiets moois de bron zijn van zoveel problemen? Een deel van die problemen spruit voort uit verkeerde ideeën. Sommige mensen denken dat seksuele intimiteit een noodzakelijk kwaad is waardoor er kinderen komen. Misschien werden hun ouders teveel

in verlegenheid gebracht door zulke onderwerpen en wilden zij het liever niet met hun bespreken. Misschien waren hun ouders zo bezorgd dat hun kinderen de wet van kuisheid zouden overtreden, dat zij alleen de negatieve gevolgen van seksualiteit onderwezen. Sommige verkeerde ideeën zijn het gevolg van een verkeerde interpretatie van bepaalde bijbelteksten. In Efeziërs 5, vers 22 bijvoorbeeld worden vrouwen aangemoedigd „onderdanig” te zijn aan hun man. Sommigen menen ten onrechte dat deze tekst betekent, dat vrouwen zich aan hun man behoren te onderwerpen, ook al is het met tegenzin. Onder deze omstandigheden bevorderen intieme uitingen geen eenheid in het huwelijk.

Een prachtige macht

In werkelijkheid is seksualiteit echter een prachtige macht die God aan het mensdom heeft gegeven. President Kimball heeft eens opgemerkt: „De Bijbel huldigt seks in gepaste omgang, en vermeldt die als door God geschapen, door God verordineerd en door God gezegend. Hij geeft duidelijk aan dat God om twee redenen fysieke aantrekkingskracht tussen de seksen tot stand heeft gebracht: voor de voortplanting van het menselijk ras en om de liefde tussen man en vrouw uit te drukken die hen zozeer één maakt. Zijn gebod aan de eerste man en vrouw om 'één vlees' te zijn was even belangrijk als zijn gebod 'vruchtbaar te zijn en zich te vermengvuldigen'. (Spencer W. Kimball citeert Billy Graham, *Ensign*, mei 1974, blz. 7.)

Het is interessant dat de woorden *seks* en *seksualiteit* niet voorkomen in de Schriften. In plaats daarvan wordt het woord *bekennen* gebruikt om de intieme relatie tussen man en vrouw aan te geven. Dit „bekennen” ofwel „bekend raken met” is een immens bevredigend aspect van huwelijkse liefde. Een goed huwelijk kan overleven zonder seksualiteit – wanneer een van de echtgenoten ziek is of fysiek gehandicapt.

Maar dit intieme aspect van het elkaar „bekennen” draagt bij aan de volkomenheid van de relatie in het huwelijk.

Een gepast gespreksonderwerp

Het praten over de fysieke dimensies van de relatie kan echtgenoten helpen elkaar fysiek te leren kennen. Zelfs partners die vrijelijk praten over de financiën, de opvoeding van de kinderen, recreatieve activiteiten enzovoort, voelen zich vaak niet op hun gemak als dit intieme onderwerp ter sprake komt. Soms nemen zij aan dat hun intieme relatie zich op „natuurlijke” wijze behoort te ontplooiën, deze te bespreken betekent dat er iets verkeerd gegaan zou zijn. Dit is gewoon niet waar. Hoewel deze intimiteiten, vanwege hun heilige karakter, niet besproken moeten worden met vrienden of familieleden, is het volkomen op zijn plaats deze wel te bespreken met de huwelijkspartner.

In dit verband merkte wijlen ouderling Hugh B. Brown, apostel en lid van het Eerste Presidium, op: „Veel huwelijken zijn stukgelopen op de gevaarlijke klippen van onwetendheid en laag-bij-de-gronds seksueel gedrag, zowel vóór als in het huwelijk. Grove onwetendheid van pasgehuwden ten aanzien van de juiste plaats en functie van seks resulteert in veel verdriet en vele éénoudergezinnen.

„Duizenden jonge mensen knielen bijna aan analfabeet voor het altaar neer als het gaat om deze fundamentele functie . . .

„Indien zij, die deze heerlijkste en intiemste van alle relaties (het huwelijk) overwegen aan te gaan, zich ook werkelijk willen kwalificeren voor deze verantwoordelijkheid . . . indien zij de delicate en bevredigende aspecten van een harmonieus seksleven in het huwelijk openhartig bespreken . . . zou er veel verdriet en hartzeeer vermeden kunnen worden.” (*You and Your Marriage*, Salt Lake City: Bookcraft, 1960, blz. 22–23, 73.)

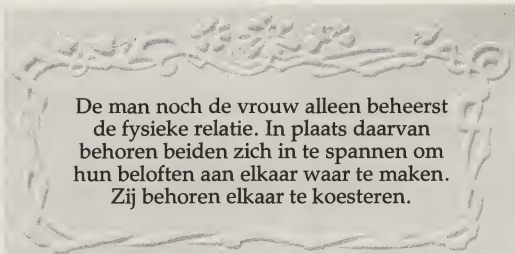
Het bespreken van deze intieme relatie – met inbegrip van de emoties die ermee gepaard gaan – kan een huwelijk heel veel goed doen. *Een uiting van liefde, toewijding en eenheid* Sommige problemen met dit aspect van het huwelijk doen zich voor wanneer een van de echtgenoten een onverstandige

beperking van deze macht voorstaat of juist in excessen treedt. Seksualiteit behoort een integrerend geheel te vormen met liefhebben en geven. Ontbreken deze gevoelens dan is het aanwenden van deze macht ongepast.

In mijn werk als huwelijksadviseur ben ik geconfronteerd met echtparen die van mening zijn dat intieme uitingen beperkt moeten blijven tot één dimensie – voortplanting. President Kimball heeft evenwel gezegd: „Ons is geen aanwijzing van de Heer bekend, dat gepaste seksuele omgang tussen man en vrouw beperkt dient te blijven tot het verwekken van kinderen.” (*Ensign*, oktober 1975, blz. 4.) Het scheppen van kinderen is een integrerend en prachtig aspect van het huwelijk. Doch deze intimiteit alleen om die reden aan te wenden, betekent dat men deze macht nagenoeg negeert als uiting van liefde, toewijding en eenheid.

Misbruik van intimiteit

Aan de andere kant zijn er echtparen die vinden dat de fysieke bevrediging de enige reden voor seksualiteit is. Deze mensen raken daar zo door geobsedeerd, dat ze de liefdesemotie totaal vergeten. Anderen gebruiken deze macht als wapen of als pressiemiddel. Dit is niet alleen het misbruiken van een van God ver-

De man noch de vrouw alleen beheerst de fysieke relatie. In plaats daarvan behoren beiden zich in te spannen om hun beloften aan elkaar waar te maken. Zij behoren elkaar te koesteren.

kregen privilege, maar het verraaft een grote dosis zelfzucht van een of beide partners en maakt de seksualiteit een vernietigend in plaats van een verenigd element van het huwelijk.

Ook kan een gebrek aan informatie over de seksuele expressie en gevoelens

van zowel de man als de vrouw problemen in het huwelijk veroorzaken.

Oude stereotypen

Sommige mensen houden vast aan oude stereotypen – zo denkt men soms ten onrechte dat vrouwen minder seksueel geaard zijn dan mannen. Soms beïnvloedt het beeld van mannen en vrouwen op de televisie, in tijdschriften, boeken en films op subtiel en onjuiste wijze ons onderscheidingsvermogen. Zelden of nooit laten de media een evenwichtige, volwassen, liefdevolle huwelijksrelatie zien. Mannen worden vaak voorgesteld als sterke, aantrekkelijke helden met weinig toewijding en slechts één verlangen – seks. Vrouwen worden afgeschilderd als hopeloos romantisch, koud afstandelijk, of dom, met in elk geval één functie – het bevredigen van het verlangen van een man. Deze bekrompen visie ontzegt mannen en vrouwen hun individualiteit. Ze negeert het feit dat beiden kinderen van God zijn, met verwachtingen, verlangens, talenten en emoties. Als een echtpaar deze waarheid uit het oog verliest en elkaar als een object gaat zien, kan seksualiteit weinig of niets doen om de intimiteit te bevorderen.

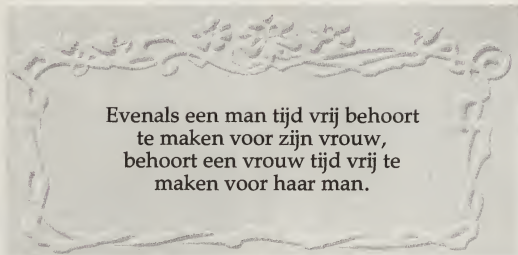
Dan zijn er, natuurlijk, de fysieke of psychologische problemen die dit aspect van het huwelijk kunnen schaden. Een man of vrouw, bijvoorbeeld, die als kind seksueel is misbruikt kan diepgewortelde emotionele problemen hebben. In zulke gevallen is het verstandig een bisschop of bekwaam adviseur te raadplegen. Een arts kan wellicht helpen bij fysieke problemen.

De noodzaak van christelijke liefde

Een van de grootste problemen bij dit en alle andere aspecten van het huwelijk is zelfzucht. Ik betwijfel dat er een relatie is die ons beter de noodzaak van christelijke liefde onderwijst dan het huwelijk – die volkomen en onvoorwaardelijke liefde die ons overreedt meer om anderen te denken dan om onszelf. Toch hebben maar weinig mensen geleerd, zelfs zij die kennelijk een goed huwelijk hebben, dit naar behoren te doen.

Het is niet altijd eenvoudig alle andere overwegingen terzijde te schuiven en te kijken wat de behoeften van onze partner zijn om vervolgens ons best te doen hierin te voorzien. Vaak is het zo dat we voor anderen doen wat ons gelukkig zou maken als een ander het voor ons deed.

En naderhand vragen we ons verbaasd af waarom de ander niet gelukkig is. Eén sleutel tot succes in het huwelijk is er achter te komen wat onze partner gelukkig maakt en dan vreugde te vinden in het verschaffen van dat geluk.

Evenals een man tijd vrij behoort te maken voor zijn vrouw, behoort een vrouw tijd vrij te maken voor haar man.

Seksuele verantwoordelijkheid

Wanneer wij seksualiteit gaan zien als een vitaal onderdeel van een harmonieus en gelukkig huwelijk, wordt het meer dan iets dat we eenvoudigweg geven of ontvangen. Mij komt het voor

als iets waar zowel de man als de vrouw verantwoordelijk voor is. Men zou het de seksuele verantwoordelijkheid kunnen noemen.

In de gelijkenis van de talenten onderwees Jezus, dat we datgene wat ons toevertrouwd is, behoren te verbeteren (zie Matt. 25:14–30). En in het huwelijk wordt ons vaak gezamenlijke verantwoordelijkheid gegeven, zoals kinderen, loyaliteit, en de dagelijkse verzorging van de gezinsleden.

In de Schriften vinden we een paar voorbeelden van gezamenlijke verantwoordelijkheid in het huwelijk. In hoofdstuk vijf van het boek Mozes krijgen we inzicht in wat Adam en Eva deden en waar zij *samen* verantwoordelijk voor waren. In vers één lezen we: „Adam (begon) de aardbodem te bouwen, en heerschappij te hebben over al het gedierte des velds . . . En ook Eva, zijn vrouw, arbeidde met hem.“ Aldus deelden zij de verantwoordelijkheid van het werken. Behalve het delen van andere aspecten van het leven, hadden zij ook een seksuele relatie en zorgden *samen* voor de kinderen (vers 29); baden en ontvingen inspiratie *samen* (vers 4); ontvingen *samen* geboden (vers 5); onderwezen *samen* hun kinderen (vers 12); en zij hadden *samen* verdriet (vers 27).

Paulus impliceerde een gezamenlijke seksuele ver-

antwoordelijkheid toen hij zei: „De man kome jegens de vrouw zijn (echtelijke) verplichtingen na en evenzo de vrouw jegens haar man.

„De vrouw heeft niet zelf over haar lichaam te beschikken, doch haar man; en eveneens heeft de man niet zelf over zijn lichaam te beschikken, doch zijn vrouw” (1 Kor. 7:3–4).

Voor mij betekent dit dat de man noch de vrouw alleen de fysieke relatie kan beheersen. In plaats daarvan behoren beiden zich in te spannen om hun beloften aan elkaar waar te maken. Beiden behoren elkaar te koesteren. Laten we met dit in gedachten eens zien hoe een man en vrouw dit deel van hun rentmeesterschap kunnen nakomen en dit facet van hun huwelijk kunnen verbeteren.

Aan de echtgenoot

Een man moet tijd besteden aan zijn vrouw. Zij dienen de tijd te nemen om ideeën met elkaar te delen, om samen te groeien en te leren, en om samen vreugde te ervaren. Een vrouw zal nooit erg enthousiast zijn over een echtgenoot die het grootste deel van zijn tijd besteedt aan zijn werk, kerkvergaderingen, hobby's waar zij niet bij betrokken is, of die zijn tijd doorbrengt voor de televisie of weggedoken achter zijn krant. Een echtgenoot die weinig tijd doorbrengt met zijn vrouw laat haar daardoor weten dat zij niet belangrijk is. Maar zijn vrouw moet juist de belangrijkste zijn in zijn leven.

President Spencer W. Kimball heeft naar aanleiding van LV 42:22 („Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander”) gezegd: „De woorden *geen ander* sluiten alles en iedereen uit. In het leven van de gehuwde man of vrouw wordt de eega dan dus nummer één, en noch iemands maatschappelijke, politieke of beroepsleven, noch enig ander belang, persoon of zaak mag ooit de voorrang krijgen boven de levensgezel(lin).” (*Het wonder der vergeving*, Salt Lake City: Bookcraft, 1969, blz. 262.)

Als de echtgenoot andere dingen op de eerste plaats stelt en niet in staat is tijd vrij te maken voor de ontwikkeling van de intimiteit in andere aspecten van zijn relatie met zijn vrouw, zal zij waarschijnlijk ook niet geïnteresseerd zijn in seksuele intimiteiten.

Evenzo zal een vrouw niet geïnteresseerd zijn als zij voelt dat haar man zich niet bewust is van de ogenschijnlijk kleine probleempjes in haar leven of zich daar heel weinig aan gelegen laat liggen. Een vrouw vertrouwde me eens toe: „Ik zou het zo fijn vinden als mijn man, wanneer hij thuis komt van zijn werk, me in de ogen keek, me vroeg hoe ik me voelde, hoe mijn dag was geweest en me daarna een kus gaf en me in zijn armen nam.” De meeste vrouwen waarden kleine attenties die tonen dat hun echtgenoot gevoelig is voor hun behoeften. Zij vertellen mij van de waardeering die zij voelen als zij, na een lange en vermoeiende dag, hulp krijgen van hun man in het huishouden of bij het verzorgen van de kinderen. Andere vrouwen waarden de hulp van hun man als zij ziek zijn, in verwachting of het heel druk hebben. Kleine attenties – bedankjes, complimentjes en ik hou van jou's – zijn belangrijk. Wanneer deze „kleine” elementen aan het huwelijk worden toegevoegd, krijgt de seksualiteit een grotere betekenis en wordt deze een uiting van diepe liefde. Zonder deze „extraatjes” zal het intieme samenzijn uiteindelijk de man noch de vrouw voldoende scheiden.

Vrouwen houden van romantiek. Het probleem is echter dat de man en de vrouw romantiek soms anders definiëren. Vele vrouwen nemen in hun definitie de tijd op die zij samen met hun echtgenoot doorbrengen waarin zij dingen doen die zij beiden interessant vinden. Ook staan de mondelinge en schriftelijke liefdesuitingen hoog op de lijst, of kleine cadeautjes die slechts voor hen betekenis hebben. Als de romantiek in het huwelijk beperkt blijft tot het seksuele, zullen vrouwen zich meer uitgeput dan geliefd voelen.

Een klacht die ik van veel vrouwen gehoord heb is dat er heel weinig genegenheid is in hun huwelijk. In een onderzoek, dat ik een aantal jaren geleden gedaan heb, kwam tot uiting dat de meeste vrouwen seksuele bevrediging vrij hoog op hun lijstje van wensen in hun huwelijk plaatsten. Maar de meeste vrouwen gaven de niet-seksuele intimiteiten een nog hogere notering. Vele vrouwen spraken over de geborgenheid die zij voelden terwijl zij hand in hand met hun echtgenoot zaten, samen een boek lezen of televisie keken. Een vrouw waardeert ook de zorg van haar man in de seksuele omgang zelf.

Als een man acht slaat op de verschillende behoeften van zijn vrouw en daarin voorziet, zullen de liefde in hun huwelijk en de uitingen daarvan naar alle waarschijnlijkheid verbeteren.

Aan de echtgenote

Wellicht het belangrijkste wat een vrouw kan doen om de seksuele relatie in haar huwelijk te verbeteren is zich te realiseren, dat haar echtgenoot ook een mens is met verschillende behoeften, verwachtingen en verlangens. Helaas geven de media de indruk, vaak op luidruchtige wijze, dat een man slechts uit is op één aspect van de relatie. Wanneer men deze bekrompen kijkt op de man overneemt, doet men hem onrecht.

Mannen, zelfs zij die verkeerde ideeën hebben over het huwelijk, blijven kinderen van God en hen als zodanig te behandelen kan de relatie alleen maar ten goede komen.

Veel van de ideeën die voor mannen gelden, gelden ook voor vrouwen. Net zoals een echtgenoot tijd dient vrij te maken voor zijn vrouw, behoren echtgenoten tijd door te brengen met hun man. Sommige vrouwen besteden het grootste deel van hun tijd aan hun baan, het zorgen voor de kinderen of het huishouden. Wanneer de kinderen 's avonds eindelijk in bed liggen en ouders een momentje voor zichzelf hebben, kiezen vrouwen vaak een ontspannende activiteit – tv kijken, een naaiwerkje, een boek lezen, een vriendin bellen – vóór tijd met hun echtgenoot doorbrengen. Wanneer hun echtgenoot bij hen wil zijn, zijn zij vaak moe of emotioneel ontoegankelijk. Mannen zullen moeite hebben dit te begrijpen of waarderen. Als de dagelijkse bezigheden echt zo vermoeiend zijn dat een vrouw weinig tijd of energie over heeft om de relatie met haar man te ontwikkelen, behoort zij, al of niet samen met haar man, haar leven onder de loep te nemen en te bekijken welke bezigheden opgegeven kunnen worden ten behoeve van de belangrijkste relatie die ze ooit zal hebben.

Ook mannen waarderen genegenheid. In sommige opzichten, wanneer het aankomt op genegenheid, kunnen mannen net zo romantisch zijn als vrouwen. Een man vindt het fijn om zijn arm om zijn vrouw heen te slaan of haar te kussen voordat hij 's morgens

vertrekt. Deze handelingen hoeven niet meteen seksueel te zijn; zij zijn zijn romantische uitingen van de liefde die hij voor haar voelt. Als deze uitingen van genegenheid voortdurend afgehouden worden met „nu niet, schat“ kan hij het gevoel krijgen dat zijn vrouw onverschillig staat tegenover de liefde die zij delen. Deze uitingen zijn voor de man wat de woorden van waardering en vriendelijke daden zijn voor de vrouw. Een vrouw die deze afwijst, vertelt haar echtgenoot, dat zij eigenlijk niet om hem geeft. Als zij echter de tijd neemt voor een omhelzing – of beter nog, zelf het voortouw neemt in het tonen van genegenheid, zal dit de liefde tussen haar en haar echtgenoot vergroten.

Wanneer het aankomt op seksualiteit, maken sommige vrouwen zich veel zorgen over hun „rechten“, vaak spreken zij van hun „recht“ om ja of nee te zeggen. Maar een huwelijk is ook een relatie van verantwoordelijkheid en gelegenheid. In een huwelijk hebben beide partners de gelegenheid te geven. Ik denk dat er maar weinig vrouwen zijn die beseffen welke macht zij hebben om hun man fysiek, emotioneel en zelfs geestelijk aan zich te binden. Aan de andere kant denk ik ook dat er weinig vrouwen zijn die voelen hoe gefrustreerd en vervreemd hun echtgenoot raakt wanneer zij vinden dat hun echtgenote zijn behoeften en interesses negeert. Ik geloof dat een wijze en liefdevolle Hemelse Vader een vrouw het vermogen heeft gegeven om een één-zijn met haar man te bereiken (zie Gen. 2:24). De sleutel is onzelfzuchtigheid. Naarmate zij ernaar streeft in de behoeften van haar echtgenoot te voorzien, zal hun huwelijk verbeteren.

Ouderling Parley P. Pratt heeft eens opgemerkt dat „onze natuurlijke affecties met een wijs oogmerk in ons geplant zijn door de Geest Gods; en zij zijn de bron van leven en geluk – zij zijn de specie van alle deugden en hemelse gemeenschappen.

„Het feit blijft, dat God de mens schiep, man en vrouw; Hij plantte deze affecties in hun boezem met de bedoeling hun geluk en eenheid te bevorderen.“ (Parker Pratt Robison, ed., *Writings of Parley Parker Pratt*, Salt Lake City: Deseret News Press, 1952, blz. 52–53.) Naarmate man en vrouw leren vrijelijk van zichzelf te geven en de werkelijke behoeften en verlangens van de ander te begrijpen, zullen deze natuurlijke affecties toenemen, totdat deze inderdaad „hun geluk en eenheid . . . bevorderen“. □

DIENSTVERLENING IN DE GEMEENSCHAP

BUITEN ONZE KRING TREDEN

Jan Underwood Pinborough

Assistent-redactrice

Bent u een christen?" Het was de kop van een advertentie waarin geappelleerd werd aan de gevoelens van mensen, die zich op vrijwillige basis wilden inzetten voor de gemeenschap. De kop wist de aandacht te trekken van Roger Freeman. Broeder Freeman was een trouw lid van de kerk – zondagsschoolleraar, huisonderwijzer en vader van negen kinderen. Niemand zou hem ervan kunnen beschuldigen, dat hij zijn medemens niet op christelijke wijze hielp. Maar toch intrigeerde de vraag hem.

Broeder Freeman legde contact met de stichting die de advertentie had geplaatst en vroeg hoe hij van dienst kon zijn. De stichting gaf hem de namen van verschillende bejaarde mensen, bij wie klusjes gedaan moesten worden die zij niet zelf konden doen.

Sinds die dag, nu alweer een paar jaar geleden, heeft broeder Freeman gras gemaaid, meubilair gerepareerd, tuinen schoongemaakt en vele andere klusjes verricht in de wat oudere delen van de stad waar hij woont – vaak neemt hij een paar van zijn kinderen mee, die hem bij de klusjes helpen. Elke paar maanden belt hij de stichting op voor meer namen. Soms heeft hij gehuild bij het zien van zoveel armoede en eenzaamheid. Zo nu en dan sluit hij vriend-

schap met iemand die hij helpt en houdt hij persoonlijke contact.

Toch zou hij meer willen doen.

Waar haalt hij de tijd vandaan om buiten zijn familiekring en kerkwerk contacten te leggen. „Er is niet veel tijd mee gemoeid,“ zegt broeder Freeman. En wat motiveert hem? Hij legt uit: „Meestal komt het neer op het wegcijferen van mijzelf. Soms denk ik aan de Heiland die stoffige wegen bewandelde. Hij was zich bewust van de noden van de mensen.“

Het dienen van anderen is niet louter een aanhangsel van het evangelie. In feite stelt de Heer het dienen van elkaar gelijk aan het dienen van Hem (zie Mos. 2:17). Broeder Lowell Bennion, die aan het hoofd staat van de stichting die broeder Freeman belde, is van mening dat de heiligen niet naar de kerk behoren te gaan om voldoening te vinden, maar om „aangevuurd te worden om hun naasten in nood te helpen“.

Koning Benjamin onderwees eveneens dat het helpen van je medemens een belangrijke verantwoordelijkheid is van hen die zijn bekeerd tot het evangelie van Jezus Christus. Tot hen die net die bekering ervaren hadden, zei hij:

„En nu . . . betreffende het van dag tot dag behouden van een vergeving van uw zonden, opdat gij schuldeloos voor God moogt wan-

Schilderijen van James J. Tissot

delen, zou ik willen, dat zij van uw goederen aan de armen zoud mededelen, een ieder naar hetgeen hij heeft, zoals de hongerigen te voeden, de naakten te kleden, de zieken te bezoeken en hun hulp en steun te verlenen, zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften" (Mos. 4:26).

Wij moeten ons dienstbetoon niet beperken tot hen van ons eigen geloof, want het zijn de behoeften van de mens – niet het kerkgenootschap waar wij toe behoren – die wij als leidraad bij onze verantwoordelijkheid voor onze medemens behoren te hanteren. In plaats van ons te laten pijnigen door het menselijk leed in het algemeen, vraagt de Heer ons iets concreets te doen aan de behoeften van hen in onze nabijheid. Hierna volgen enkele verhalen van heiligen der laatste dagen die dat nu juist doen.

Heiligen in Haarlem helpen Polen

Soms vereist het helpen van mensen in nood het doorbreken van politieke grenzen. Nederland geniet een relatief hoge levensstandaard. Maar in Polen, op betrekkelijk korte afstand, zijn er velen die in armoede leven en honger lijden.

Broeder en zuster C. R. Kirschbaum, uit de Wijk Haarlem in de Ring Den Haag Nederland, realiseerden zich dat zij tweeën, tenzij zij zich verenigden met anderen, weinig konden doen om het lijden van een heel volk te verlichten. Daarom hielp de familie Kirschbaum bij het in het leven roepen van de stichting Haarlem helpt Polen. De stichting doorbrak religieuze grenzen, want er waren maar liefst negentien verschillende kerkgenootschappen vertegenwoordigd in de stichting.

De leden van de Wijk Haarlem

werkten samen met de leden van andere kerkgenootschappen, zij zamelden voedsel, kleding, schoenen, dekens, vitaminen, zeep en medicamenten in. Vrijwilligers gingen met plastic zakken en een lijst van benodigde artikelen huis-aan-huis. Het ingezamelde geld werd gebruikt voor het inkopen van olie, boter, babyvoedsel en vitaminen tegen lage prijzen. Er waren ziekenhuizen die kostbare chirurgische apparatuur ter beschikking stelden. Tevens kreeg men kosteloos de beschikking over een vrachtwagen en een bestelbusje met chauffeurs. „De hulp kwam werkelijk op wonderbaarlijke wijze uit alle richtingen,” zegt zuster Kirschbaum.

Vrijwilligers sorteerden, verpakten en laadden de artikelen in. Na een korte kerkdienst, ging de lading ter waarde van 250000 op weg. De hulp was bestemd voor methodisten en baptisten, een bejaardentehuis, een kindertehuis en een kinderziekenhuis.

Zuster Kirschbaum merkt op, dat uit deze gezamenlijke hulpactie hechte vriendschappen zijn ontstaan tussen mensen van de

verschillende kerkgenootschappen in Haarlem. „Het was alsof de muren, die mensen meestal optrekken, verdwenen waren,” zei zij. In een kerkdienst, die gehouden werd nadat de voertuigen veilig uit Polen waren teruggekeerd, citeerde een baptistenpredikant uit het Nieuwe Testament: „Want Hij . . . heeft . . . de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken” (Ef. 2:14).

De invloed van één stem

Geestelijke behoeften zijn niet zo voor de hand liggend als materiële behoeften, maar ze zijn net zo dringend. Pornografie en anti-religieuze ideeën zijn geestelijke plagen die velen bedreigen, inclusief jongeren. Vaak denken ouders en anderen, dat zij machteloos staan tegen de uitholling van morele waarden. Maar zuster Gerda Jensen uit Aalborg (Denemarken), weet dat slechts één stem heel veel invloed kan hebben.

Onlangs moest er op een school in Aalborg een leerboek goedgekeurd worden, dat gedetailleerd inging op en instemmend sprak

Zuster Kirschbaum, vierde van rechts, helpt bij het sorteren en inpakken van de voorraden voor Polen.

over homoseksualiteit. Gelukkig-erwijs maakte zuster Jensen deel uit van de oudercommissie van de school, het orgaan dat de leerboeken goedkeurt. Zij was bij machte op overtuigende wijze tegen het boek te pleiten.

„Ik zette mijn beste beentje voor en bad dat ik mijn gedachten goed onder woorden zou kunnen brengen”, zegt zuster Jensen. Het hoofd van de school en de leerkrachten spraken zich allen in gunstige bewoordingen uit voor het aanschaffen van het boek. Maar nadat zuster Jensen gesproken had, stemden de ouders unaniem tegen het boek.

De invloed van zuster Jensen is niet altijd zo nadrukkelijk geweest in de commissie. Tijdens de eerste commissievergadering, die zij bijwoonde na haar verkiezing, nam een commissielid het woord, dat te kennen gaf dat „de school niet zou tolereren dat er iemand godsdienstige brochures uitdeelt op school”.

Zuster Gerda Jensen met de schoolkinderen uit Aalborg.

Maar de positieve waarden van zuster Jensen dwongen langzaam maar zeker het respect af van vele commissieleden. Zij werd gevraagd de schoolkrant te verzorgen en de leiding te nemen over de recreatieve activiteiten van de school. Ook sprak zij op de diploma-uitreiking van de school. „Ik heb uitsluitend verhalen en ideeën uit de lesboeken van de

kerk gehaald,” herinnert zij zich. „Na de eerste toespraak, werd ik geprezen door leerkrachten die ik nauwelijks kende.” De daaropvolgende drie jaar viel haar telkens deze eer te beurt.

Natuurlijk werd niet elke slag gewonnen. Er waren leerboeken, die volgens zuster Jensen niet door de beugel konden, die wel werden goedgekeurd. Maar door haar stem te laten horen ter ondersteuning van positieve waarden, heeft zij mede bijgedragen aan een beter milieu voor de schoolkinderen in Aalborg.

Liefdesliedjes

Zuster Teresa Pinto, ZHV-presidente van het District Sebutal Portugal, nam het idee dat we de Heer dienen als we anderen dienen (zie Mos. 2:17) ernstig op. Zij ging op zoek naar een dienstbetoonproject en haar hart ging daarbij uit naar de eenzame mensen in de gemeenschap, die nauwelijks meer reden tot lachen hebben. Daarop begon zij een plan uit te werken om die mensen wat vreugde te geven – vooral zij die in tehuizen verblijven.

De leden van de gemeenten Almada één, Costa da Caparica en Sebutal waren wel te vinden voor haar plan. Weken achter elkaar besteedden de jongeren en de zusters van de ZHV van deze drie gemeenten elke avond aan het repeteren van volksliedjes en -dansen, toneelstukjes en het voordragen van gedichten. Het programma van deze gelegenheidsgroep ging in première in een plaatselijk bejaardentehuis voor maar liefst

vijftig bejaarden. De groep probeerde door middel van hun enthousiaste optreden hun vreugde in het beleven van het evangelie te tonen. Aan het eind van hun optreden waren er velen die hun tranen de vrij loop lieten. En de ardsten voelden de warmte van het delen van liefde en vriendschap met hen die dat van node hadden. „Ik zou dit voor geen goud ter wereld hebben willen missen,” zei een jongere.

De vreugde van het buiten de eigen kring treden naar hen die daar behoefte aan hebben heeft aanstekelijk gewerkt in het District Sebutal. Er wordt alweer gewerkt aan een tweede project, waaraan verschillende andere gemeenten gaan meewerken, dit keer wordt het een show voor een weeshuis.

Onze medemens begrijpen

In sommige Europese landen wordt de kerk op negatieve wijze bestempeld als een „sekte”, een label dat vele zendelingen en kerkliden als storend hebben ervaren. De negatieve kritieken op de kerk komen echter in het algemeen van hen die geen heiligen der laatste dagen kennen, zegt broeder Alain Marie, die het hoofd public communications voor West-Europa is. „Zij die ons wel kennen, bewonderen ons voor wie we zijn en wat wij als betrokken christenen tot stand brengen.” Wanneer heiligen der laatste dagen zich verdienstelijk maken in hun gemeenschap, zullen anderen de kerk meer gaan waarderen.

Maar de noodzaak voor wederzijds begrip geldt ook voor de heiligen der laatste dagen. De belangrijkste reden voor broeder Gerard Giraud-Carrier om dienstbaar te

zijn in de gemeenschap, was dat hij mensen buiten de kerk wilde leren kennen. Als regionaal vertegenwoordiger voor de regio's Brussel, Nice en Parijs, had broeder Giraud-Carrier al heel veel te doen. Vier jaar geleden werd hij echter gekozen in de gemeenteraad van de stad Lagny (Frankrijk). Zijn ervaringen leren hem meer waardering te hebben voor zijn vrienden die geen lid van de kerk zijn. „Het geeft mij de gelegenheid meer begrip voor anderen te krijgen,” legt hij uit.

Broeder Giraud-Carrier steekt zijn religieuze overtuiging niet onder stoelen of banken. „Iedereen in de raad weet dat ik een heilige der laatste dagen ben en dat ik elke zondag naar de kerk ga.” Ook is hij erachter gekomen dat de beginselen van het evangelie hem helpen dit werk – hij neemt ondermeer zitting in de commissie publieke werken en scholen – effectiever te doen. „Voordat ik naar de raadsvergaderingen ga, bid ik,” legt hij uit. „Wanneer ik voel dat ik een heftige discussie moet onderbreken, steek ik mijn hand op en vraag het woord. Het verbaast mij telkens weer dat het dan rustig wordt en de groep naar mij luistert. Vaak zijn ze dan milder

gestemd en zelfs als ze het niet met me eens zijn, ontwikkelt de discussie zich dan meestal in andere richting.”

De functie van gemeenteraadslid wordt in Frankrijk niet gehonoreerd, maar broeder Giraud-Carrier geniet van de voldoening die hij krijgt uit het dienen van de gemeenschap. Wat ook van belang is, is dat hij, volgens eigen zeggen, „leert van de mensen te houden, hen meer te waarderen, hoewel zij er niet dezelfde denkbeelden op na houden als ik en zich soms zelfs zo gedragen, dat het mij irriteert”.

Zwakke dingen sterk maken

Er valt een jongeman van z'n

slee in de sneeuw. Zijn vrienden rennen naar hem toe om hem overreind te helpen. Hij zwaait met zijn armen en benen, en hij gniffelt: „Nee, nee, ik vind de sneeuw fijn!” Hij maakt deel uit van een enthousiaste groep jonge mensen uit Rexburg (Idaho), die samenkomt voor recreatieve activiteiten – skimotortrijden, langlaufen, paardrijden, vissen op het ijs, duiken en waterskiën.

Maar dit is geen gewone groep. Deze mensen lijden aan ernstige lichamelijke handicaps: een open

rug, verlamming, doofheid en blindheid. Zij maken deel uit van de Ricks Outdoor Cooperative Handicapped Association – een vereniging die in 1984 door Steve Anderson werd opgericht.

Steve weet uit ervaring wat het betekent het hoofd te moeten bieden aan de uitdagingen die lichamelijke handicaps met zich meebrengen. Hij is namelijk zelf verlamd. Na te zijn afgestudeerd in educatieve psychologie, was het onmogelijk voor hem om een baan te vinden, niemand durfde het met hem aan. Tenslotte benaderde hij twee van zijn voormalige professoren van het Ricks College. Zij kwamen overeen hem te steunen

bij het opzetten van een activiteitenprogramma voor gehandicapte studenten aan het Ricks College en gehandicapte mensen uit de Upper Snake River-vallei in Idaho.

Door dit programma nemen mensen, die gekluisterd zijn aan een rolstoel, nu mee aan een bowling-competitie, waarbij zij gebruik maken van een speciaal voor hen geconstrueerde helling. Zij die hun benen niet of maar gedeeltelijk kunnen gebruiken, kunnen skiën met zogenaamde „zitten-ski,-sleeën. „Het is niet zo dat handicaps het verlangen naar ontspanning onderdrukken,“ zegt Steve. „Wij helpen de mensen een ingebouwde gêne, die hen ervan weerhoudt deel te nemen, te overwinnen.“

Studee Hopi-indianen over een grote vogel die uit de lucht viel, te zwak om te vliegen. Naarmate de tijd verstreek, herkreeg de vogel zijn kracht, sloeg zijn vleugels uit en vloog op een dag weer weg. Hij had zo'n prachtige vlucht, dat zelfs de stenen huiden van vreugde.

Steve beschouwt het als een wonder, dat hij en zijn vrienden hun vleugels hebben kunnen uitslaan en begonnen zijn met vliegen. „Onze Vader in de hemel heeft beloofd zwakke dingen sterk te maken,“ zegt Steve. „In die belofte ligt onze hoop.“

Een hulpvaardige impuls

Op een dag las zuster Maria Willems uit het District Antwerpen België over een cursus bejaardenverzorging. Zij was een paar jaar daarvoor lid van de kerk geworden en meerdere malen getroffen door het idee van liefdediensten, dat wordt onderwezen in de ZHV-lessen. Tevens werd er in haar patriarchale zegen nadruk gelegd op het belang van dit soort dienstbetoon.

Zij gaf gehoor aan de impuls en besloot de cursus te volgen. Sindsdien is zij betrokken geweest bij de verzorging van de bejaarden in de

buurt waar zij woont. Zij verzorgt hen, maakt hun huis schoon, zo nu en dan kookt zij voor hen en doet de boodschappen. Wanneer haar werk gedaan is, neemt ze de tijd om te praten. Haar hoofddoel is hen gelukkig te maken. Ze let erop de bejaarden niet te „bemoederen“, maar juist respect te tonen voor hun levenservaring. „Er zijn zaken die je alleen maar met oudere mensen kunt bespreken,“ zegt zuster Willems. Zij vindt zichzelf een gezegend mens, dat zij met deze bejaarden in contact is gekomen.

Dit soort dienstbetoon kent zijn hartzeer. „Wanneer er iemand sterft, voor wie je gezorgd hebt, laat dat altijd een lege achter. Wanneer je van mensen gaat houden, is het altijd moeilijk afscheid te nemen.“

Toen zij onlangs de *Gids voor de kinderkamer* doorbladerde, trof zij daarin een paar voorbeelden van gebarentaal aan. Het eerste was zij leerde te gebaren was „Ik hou van je“. Zij realiseerde zich, dat het leren van gebarentaal haar in staat zou stellen een vrouw, die bij haar in de straat woonde, en haar broer te helpen, die beiden slechthorend zijn. Wanneer zij de cursus gebarentaal beëindigt, hoopt zij daarmee vele slechthorenden te kunnen helpen.

Zuster Willems spreekt haar dankbaarheid uit voor de kerk, die haar onvanankelijk maakte voor de vele mogelijkheden tot liefdediensten in haar omgeving.

„Waarom doet de kerk er niet meer aan?“

Af en toe reageert de kerk op wereldproblemen – zoals in 1985 toen de leden van de kerk spontaan vastten en geld inzamelden voor Afrika – Maar velen hebben zich afgevraagd waarom de kerk, met haar hulpbronnen, dit niet vaerker doet.

Voor het grootste gedeelte gebruikt de kerk haar hulpbronnen voor het vervullen van haar zen-

ding. Deze zending is driedelig: 1) het verkondigen van het evangelie, 2) het verlossen van de doden, en 3) het vervolmaken van de heiligen. Het trainen van zendelingen, het bouwen van tempels en het onderwijzen van een groeiend aantal bekeerlingen, nopen de kerk er, onder andere, toe de verantwoordelijkheid voor het oplossen van de vele problemen in de gemeenschap aan de leden over te laten. President Kimball heeft gezegd: „Wij geloven, dat het ons zou afleiden van de zending van de kerk, als we het anders zouden aanpakken.“ (Toespraak aan regionale vertegenwoordigers, 31 maart 1978.)

De wijsheid achter deze filosofie komt tot uiting in de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan: de man die meer dood dan levend aan de kant van de weg naar Jericho werd achtergelaten had direct hulp nodig. Kon de hulp, die hij nodig had, gegeven worden door een liefdadigheidsinstelling of een sociaal instituut? Nee; hij had behoefte aan hulp van zijn medemens – het soort hulp dat alleen gegeven kan worden door iemand die over dezelfde weg reisde. De gene die zijn leven redde was een eenzame Samaritaan, die genegen was te helpen ongeacht de godsdienstige verschillen (zie Luc. 10:30-36). De Heer maakte, na deze gelijkenis aan zijn discipelen te hebben verteld, deze toepasselijk op hen. Hij zei: „Ga heen, doe gij evenzo“ (Luc. 10:37).

Veel problemen, die er heersen in onze wereld, kunnen het beste op soortgelijke wijze opgelost worden: mensen die elkaar helpen, die buiten de kring van familie en kerk treden. Zelfs grote problemen

kunnen verminderd worden wanneer zij, die Christus volgen, om zich heen kijken en verkiezen de hulpbehoevenden te helpen.

RICHTLIJNEN VOOR HET VERLENEN VAN HULP

In september 1968, moedigde het Eerste Presidium de kerkleden aan de helpende hand toe te steken en plaatste daarbij een paar kanttekeningen. Dit is in de loop der jaren uitgegroeid tot de klassieke uitspraak over dienstbetoon in de samenleving:

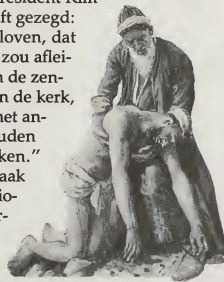
„Door de wereldwijde groei van de kerk en de daaruit voortvloeiende taakverzuiming, achten de leiders van de kerk het niet raadzaam naar oplossingen te zoeken van de vele, gecompliceerde problemen die spelen in de wereld. Deze ontwikkeling onthefte de individuele leden evenwel niet van het vervullen van hun verantwoordelijkheid als burgers.

„Wij dringen er bij de leden op aan hun plicht als burgers te aanvaarden en te zoeken naar oplossingen van de problemen die onze samenleving plagen.

„Onze omvangrijke zending onder het mensdom, maakt het de kerkleden te enen male onmogelijk hun ogen te sluiten voor de vele problemen, die opgelost dienen te worden, als wij willen dat ons gezin in een samenleving opgroeit die bijdraagt aan de geestelijkheid.

„Waar de oplossing van deze problemen samenwerking vereist met hen, die een andere overtuiging hebben, dienen de leden niet terughoudend te zijn bij het steunen en leiden van activiteiten die in overeenstemming zijn met de normen van de kerk.

„Leden kunnen de kerk vanzelfsprekend niet vertegenwoordigen noch kunnen zij toezeggingen doen uit naam van de kerk. Niettemin behoren zij 'ijverig werkzaam te zijn' voor een goede zaak, waarbij zij de beginselen van het evangelie van Jezus Christus als leidraad nemen.“

Vele jaren geleden zei een grote apostel-pionier, Heber C. Kimball: „Om de moeilijkheden die zullen komen het hoofd te bieden, zult u zelf een overtuiging van de waarheid van het werk moeten hebben . . . zo niet, dan zult u niet standhouden. De tijd zal komen dat geen enkele man, noch vrouw zal kunnen volharden op geleend licht. Ieder zal door een innerlijk licht geleid moeten worden.” (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, Salt Lake City: Bookcraft, 1945, biz. 450.)

Ik nam mijn getuigenis onder de loep toen ik bijna twintig was en aan de Utah University mijn studie natuurwetenschappen begon. Ik wilde niet alleen maar in het evangelie geloven omdat mijn vader en moeder zelden dat het waar was. Ik wilde dat zelf weten. Ik probeerde geen fouten in het evangelie te vinden, ik wilde de waarheid ervan voor mijzelf ontdekken.

Ik studeerde natuurwetenschappen aan een universiteit en had sommige mensen horen zeggen dat wetenschap en godsdienst elkaar niet verdragen, dat niemand die een goede opleiding genoten heeft een ge-

tuigenis van het evangelie kan hebben. Maar ik kwam er achter dat dit niet waar is. Als jongeman die naar een eigen getuigenis streefde en ook als ambitieuze aankomende wetenschapper, gaf het mij enorme vreugde te constateren dat wetenschap en godsdienst heel goed samengaan. Ik wil graag een paar voorbeelden geven die aantonen hoe goed ze samengaan.

Godsdienstige waarheid en de „wetenschappelijke methode”

Sommige mensen beweren dat wetenschap zich alleen met tastbare, observeerbare dingen bezighoudt, we kunnen ze op schaalverdelingen aflezen, of op stroommeters, of ze elektronisch tellen. Deze critici beschuldigen godsdienst ervan minder betrouwbaar te zijn omdat het zaken als geloof en openbaring betreft, iets wat we niet aan kunnen raken of meten. Maar dit onderscheid is eigenlijk niet reëel.

Ik heb bijvoorbeeld mijn proefschrift aan de University of California in Berkeley geschreven over pion-

ONZICHTBAAR

Don Linä

Als jongeman die naar een eigen getuigenis streefde en ook als ambitieuze aankomende wetenschapper, gaf het mij enorme vreugde te constateren dat wetenschap en godsdienst heel goed samengaan.

RE DINGEN

nucleon interacties. Ik heb nog nooit een pion of nucleon gezien. Ik kon ze niet aanraken. Toch heb ik er een wetenschappelijk artikel over geschreven.

We leren over inductie of magnetische velden of elektrische capaciteit. Heeft iemand ooit inductie gezien of gevoeld, of magnetische velden of elektrische capaciteit? Nee; we kunnen alleen het effect ervan meten. Dus gaan geleerden soms ook met het ontastbare om, en doen dat zonder zich intellectueel in verlegenheid te brengen.

De wetenschappelijke methode om waarheid te ontdekken is je vooroordelen te vergeten en conclusies te trekken op grond van de beschikbare gegevens. Deze methode is ook op evangeliestudie van toepassing. De Heer geeft ons diverse voorbeelden hoe we deze methode kunnen toepassen. Over tiende zei Hij: „Brenge de gehele tiende naar de voorraadkamer . . . beproeft Mij toch daarmede . . . of ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten” (Mal. 3:10). Dat is een experiment. Vele mensen hebben getuigd dat ze het experiment gedaan hebben en dat het werkt.

Alma zegt ook: „[Toets] mijn woorden” (Alma 32:27). Dan vergelijkt hij het woord met een zaadkorrel dat, als we hem met geloof water geven en voeden en verzorgen, ons zal doen weten of de boodschap goed is (zie Alma 32:28).

De Heiland gaf ons nog een voorbeeld. Hij zei dat als we willen weten of zijn leer waar is en van de Vader komt, we zijn wil moeten doen. Dan, beloofde Hij, zullen wij „van deze leer weten, of zij van God komt, dan of ik uit Mijzelf spreek” (Joh. 7:17). Dat is een wetenschappelijke methode – gewoonweg beoordelen op grond van de gegevens.

Wetenschap en geloof

Sommigen zeggen dat wetenschap niets met geloof te maken heeft. Maar dat is duidelijk niet waar. In de zeventiende eeuw vond de Italiaanse astronoom Galileo telescopen uit waardoor hij verder de hemel in kon zien dan ooit iemand voor hem had gedaan. Hij stelde vast dat de maan geen glad lichaam was dat zelf licht uitstraalde. In plaats daarvan zag hij bergen en dalen, en dat het licht weerkaatst werd. Galileo was het met Copernicus eens dat de aarde om de zon draaide, in plaats van dat de aarde het middelpunt van het universum was waar alles omheen draaide.

Omdat deze waarnemingen niet strookten met de ideeën van Aristoteles en de leringen van de katholie-

ke kerk, werd Galileo voor het gerecht gesleept en gestraft voor zijn overtuigingen. Maar hij verloor nooit het geloof in zijn ontdekking. Zijn overtuiging van de juistheid van zijn ontdekking lijkt veel op het vertrouwen dat wij geloof noemen.

Stukjes van de legpuzzel

Natuurlijk harmoniëren wetenschap en godsdienst niet in alle opzichten. Er bestaan bijvoorbeeld meningsverschillen over evolutie. Genesis, het Boek van Mozes en het Boek van Abraham zeggen ons dat God de wereld geschapen heeft, dat Hij daarmee een doel voor ogen had en dat de mens een belangrijke plaats hierbij inneemt. Maar deze Schriftuur is geen leerboek over hoe God de werelden geschapen heeft. Ze zeggen alleen dat Hij het gedaan heeft. Op een dag zal Hij ons laten weten hoe Hij het gedaan heeft. Wetenschap is filosoferen over het 'hoe', maar er hoeft geen conflict te bestaan zolang we ons bedenken wat de Heer ons gezegd heeft en wat niet.

Ik ben ervan overtuigd dat de Heer op zijn tijd alle profetieën en voorspellingen die Hij gedaan heeft uit zal laten komen en dat alles zal gebeuren zoals Hij gezegd heeft dat het zou gebeuren. Het is zelfs zo dat als wij ogen hebben om te zien, we veel van die vervullingen in onze tijd plaats zien vinden.

Toen ik nog jong was, zette ons gezin elke Kerst een hele grote puzzel in elkaar, een waar je een week over deed, met duizenden kleine stukjes die allemaal op elkaar leken. Elk stukje paste maar op een plaats, en de afbeelding werd alleen maar zichtbaar door alle stukjes op de juiste plaats te leggen. Wanneer God de geleerden toestaat al hun stukjes te ontdekken, en Hij besluit zijn deel te openbaren, zal de 'afbeelding' van wat de geleerden hebben ontdekt en de 'afbeelding' van wat God gedaan heeft hetzelfde zijn.

Zo ben ik het plan van de Heer gaan zien. We moeten ophouden ons zorgen te maken over afzonderlijke kleine stukjes, we moeten proberen de hele puzzel in elkaar te zetten door het eindresultaat voor ogen te houden. De Heer weet waar elk stukje hoort en hoe het in zijn plan past. Een ieder van ons moet meehelpen door zichzelf, een ingenieus en belangrijk stukje van die puzzel, op de juiste plaats te zetten. □

Kathleen Maughn Lind, Don Lind, Mormon Astronaut (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1985), blz. 15–26. Met toestemming gebreukt.

HET AÄRONISCH PRIESTERSCHAP

Ouderling Boyd K. Packer
van het Oorlam der Twaalf Apostelen

Ik wil je iets vertellen over de onzichtbare macht van het Aäronisch priesterschap. Een jongen van twaalf jaar is oud genoeg om dit te leren. Wanneer je ouder wordt zul je zeer vertrouwd raken met deze leidende, beschermende macht.

Sommige mensen denken dat tenzij een macht zichtbaar is, zij niet echt kan zijn. Ik denk dat ik je ervan kan overtuigen dat dit niet zo is. Herinner je je dat je

zo dom was om je vinger in een contactdoos te steken? Hoewel je niet zag wat er precies gebeurde, heb je het zeker wel gevoeld

Niemand heeft ooit elektriciteit gezien, zelfs de grootste geleerden met de fijnste instrumenten niet. Maar zij hebben het evenals jij wel gevoeld. En wij kunnen de gevolgen ervan zien. Wij kunnen de stroom meten, controleren, er licht mee produceren, en warmte en kracht. Niemand twijfelt aan het bestaan van elektriciteit, terwijl het toch niet gezien kan worden.

Hoewel je de macht van het priesterschap niet kunt zien, kun je het wel voelen en de resultaten ervan zien. Het priesterschap kan een leidende en beschermende macht in je leven zijn. Laat mij je een voorbeeld geven.

Nadat president Wilford Woodruff lid van de kerk geworden was, wilde hij graag op zending gaan.

„Ik was een leraar,” schreef hij, „en het is niet de taak van een leraar om erop uit te gaan en te prediken. Ik durfde niemand van de autoriteiten van de kerk te vertellen, dat ik wilde gaan prediken daar ik bang was dat zij zouden denken dat ik op een of ander ambt uit was.” (*Leaves from My Journal*, Salt Lake City: Juvenile Instructor Office, 1882, biz. 8.)

Hij bad tot de Heer, en zonder dat hij zijn hartewens aan wie dan ook bekendgemaakt had, werd hij tot priester geordend en op zending gezonden. Zij gingen naar de omgeving van Arkansas.

Hij en zijn metgezel zwogden door een 160 km lang moeras, dat nat, modderig en vermoedend was en vergeven van de alligators. Broeder Woodruff kreeg last van een stekende pijn in zijn knie en kon niet verder. Zijn metgezel liet hem, zittend op een stronk, achter en ging naar huis. Broeder Woodruff knielde neer in de modder en bad om hulp. De pijn in zijn knie trok weg en hij ging alleen verder.

Drie dagen later bereikte hij Memphis (Tennessee), uitgeput, hongerig en onder de modder. Hij ging naar de grootste herberg en vroeg iets te eten en een plaats waar hij kon slapen, hoewel hij geen geld had om ervoor te betalen.

Toen de herbergier ontdekte dat hij een prediker was, begon hij te lachen en besloot een grap met hem uit te halen. Hij bood broeder Woodruff een maaltijd aan als hij tot zijn vrienden zou prediken.

Een grote groep rijke en deftige mensen uit Memphis had zich verzameld en was hoogst geamuseerd door deze zending die onder de modder zat.

Niemand wilde zingen of bidden, dus deed broeder Woodruff dat zelf. Hij knielde voor hen neer en smeekte de Heer om zijn Geest en om hem het hart van deze mensen te tonen. En de Geest kwam! Broeder Woodruff predikte met grote macht. Hij was in staat om de

geheime daden van hen, die gekomen waren om de gek met hem te steken, te openbaren.

Toen hij uitgesproken was, lachte niemand meer om deze nederige dienaar van het Aäronisch priesterschap. Hij werd daarna vriendelijk behandeld. (*Zie Leaves from My Journal*, blz. 16–18.)

Hij werkte onder de leidende, beschermende macht van het Aäronisch priesterschap. Deze zelfde macht kan ook met jullie zijn.

Laat mij je enkele fundamentele zaken over het Aäronisch priesterschap leren. Het „wordt het priesterschap van Aäron genoemd, omdat het was bevestigd op Aäron en zijn nakomelingen door al hun geslachten” (LV 107:13).

Het Aäronisch priesterschap draagt nog andere namen. Laat mij ze opnoemen en je vertellen wat zij betekenen.

Ten eerste wordt het Aäronisch priesterschap soms het lagere priesterschap genoemd.

„De reden, waarom dit het lagere priesterschap wordt genoemd, is, dat het een toevoeging is aan het hogere of Melchizedeks Priesterschap, en macht geeft in uiterlijke verordeningen te bedienen” (LV 107:14).

Dit betekent dat het hogere priesterschap, het Melchizedeks priesterschap, *altijd* het Aäronisch priesterschap, of het lagere priesterschap, *presideert*. Aäron was de hogepriester of de presiderende priester van het Aäronisch priesterschap. Maar Mozes *presideerde* Aäron omdat hij het Melchizedeks priesterschap droeg.

Het feit dat het het lagere priesterschap wordt genoemd vermindert in geen enkele mate de belangrijkheid van het Aäronisch priesterschap. De Heer noemde de ambtenaren van het Aäronisch priesterschap „noodzakelijke toevoegingen, die tot het Melchizedeks priesterschap behoren” (LV 84:29). Iedere drager van het hogere priesterschap behoort zich ten hoogste vereerd te voelen de verordeningen van het Aäronisch priesterschap te mogen verrichten, want zij zijn van grote geestelijke betekenis.

Als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, heb ik het avondmaal weleens rondgendiend. Ik verzekeer je dat ik mij zo vereerd en zo nederig voelde, dat ik er geen woorden voor kan vinden, hoewel sommigen het als een routinezaak beschouwen.

Het Aäronisch priesterschap wordt ook het voorbereidend priesterschap genoemd. Dit is ook een goede benaming, want het Aäronisch priesterschap bereid jongemannen voor op het hogere priesterschap, op een zending en op het tempelhuwelijk.

Ik heb er weleens aan gedacht hoe symbolisch het was dat Johannes de Doper, een priester van het Aäronisch priesterschap in vroegere tijden, de komst van de Heer voorbereidde. Hij kwam ook om het Aäronisch priesterschap aan de profeet Joseph Smith en

Oliver Cowdery te verlenen ter voorbereiding van de komst van het hogere priesterschap. De Heer zelf heeft gezegd dat „er niemand opgestaan (is), groter dan Johannes de Doper” (Matteüs 11:11).

Je doet er goed aan te letten op je vader en je leiders om te zien hoe het Melchizedeks priesterschap werkt. Je bent je aan het voorbereiden om je te voegen bij de ouderlingen, zeventig, hogepriesters en patriarchen en om dienst te doen als zending, quorumleider, bisschop, ringleider en vader van een gezin.

Enkelen onder jullie, die nu diakenen, leraren en priesterschap leren, zullen eens apostelen en profeten zijn en de kerk presideren. *Je moet voorbereid zijn.*

Het is inderdaad juist het Aäronisch priesterschap het voorbereidende priesterschap te noemen.

Laat mij je enkele belangrijke beginselen van het priesterschap leren. Als je het Aäronisch priesterschap ontvangt, krijg je het helemaal. Er zijn drie soorten gezag met betrekking tot het priesterschap. Je dient ze te begrijpen.

Ten eerste is er het priesterschap zelf. De ordening die je ontvangen hebt, houdt in dat je het gezag ontvangen hebt om alle verordeningen die onder het gezag van het Aäronisch priesterschap vallen, te kunnen verrichten.

Dan zijn er ambten binnen het Aäronisch priesterschap. Elk van deze ambten heeft verschillende voorrechten. Drie ervan – diaken, leraar en priester – kunnen je verleend worden tussen de leeftijd van 12 en 19 jaar. Het vierde ambt, dat van bisschop, kan je gegeven worden als je volwassen en waardig bent om tegelijkertijd hogepriester te worden.

De diaken moet over de kerk waken als een gevestigde dienaar. (Zie LV 124:137; 84:111; 20:57–59.) Het quorum bestaat uit twaalf diakenen (zie LV 107:85).

De leraar moet altijd „over de leden der kerk waken en met hen zijn en hen sterken” (LV 20:53). Het leraarquorum bestaat uit vierentwintig leraren (zie LV 107:86).

De priester dient „te prediken, te onderwijzen, uit te leggen, te vermanen, te dopen en het avondmaal te bedienen, en de huizen van alle leden te bezoeken” (LV 20:46–47). Het priestersquorum bestaat uit achtenveertig leden. De bisschop is de president van het priestersquorum (zie LV 107:87–88).

Je zult altijd een van deze ambten dragen. Als je het volgende, hogere ambt ontvangt, behoud je het gezag van het voorgaande. Wanneer je bijvoorbeeld tot priester geordend wordt, behoud je het gezag om alles te doen wat je als diaken en als leraar doet. Zelfs wanneer je het hogere priesterschap ontvangt, behoud je alle gezag, en kun je alle verordeningen verrichten die tot het lagere priesterschap behoren.

Wijlen ouderling LeGrand Richards, die veertien jaar lang presiderende bisschop was, zei dikwijls: „Ik ben slechts een volwassen diaken.”

Er is geen bepaalde formule voor je ordening. Zij bestaat uit het verlenen van het priesterschap, het verlenen van een ambt, en een bijzondere zegen.

De ambten zijn een onderdeel van het priesterschap, maar het priesterschap is groter dan welk ambt ervan ook.

Het priesterschap behoort je voor eeuwig toe, tenzij je jezelf uitsluit door overtreding.

Wanneer wij actief en getrouw zijn, beginnen wij de macht van het priesterschap te begrijpen.

Er is nog een ander soort gezag, dat aan je verleend wordt wanneer je aangesteld wordt als quorumpresident. Dan ontvang je de sleutels van het gezag voor dat presidentschap.

Je ontvangt het priesterschap en het ambt dat je draagt binnen het priesterschap (diaken, leraar, priester) door ordening. De sleutels van presidentschap ontvang je door aanstelling.

Als je een diaken wordt, mag je vader je ordenen – en in het algemeen gesproken, behoort je vader dat ook te doen. Ook iemand anders, die de bevoegdheid daartoe heeft, kan dat doen.

Als je geroepen wordt als president van je quorum, zal je bisschop je aanstellen. De sleutels van presidentschap kun je alleen maar krijgen van iemand die ze zelf ontvangen heeft.

Tenzij je vader ook je bisschop is, zal hij deze sleutels niet dragen.

Deze sleutels van presidentschap zijn tijdelijk. Het priesterschap en de ambten binnen het priesterschap zijn blijvend.

Nog iets: Je kunt het priesterschap slechts ontvangen van iemand die hiertoe gezag heeft „en het de kerk bekend is, dat hij gezag heeft” (LV 42:11).

Het priesterschap kan je niet verleend worden als een diploma. Het kan niet aan je overhandigd worden als een getuigenschrift. Het kan niet aan je gezonden worden als een boodschap of een brief. Het kan alleen verleend worden door de juiste ordening. Een priesterschapsdrager die daarvoor geroepen is moet aanwezig zijn. Hij moet zijn handen op je hoofd leggen en je ordenen. Dit is een reden waarom de algemene autoriteiten zoveel reizen – om de sleutels van het priesterlijk gezag te verlenen. Iedere ringpresident, waar ook ter wereld, heeft zijn gezag ontvangen door handoplegging van een van de presidierende broeders van de kerk. Er is nog nooit een uitzondering geweest.

Vergeet deze dingen niet. Het priesterschap is heel kostbaar in de ogen van de Heer. Hij hecht veel waarde aan de ma-

nier waarop het verleend wordt en door wie. Het wordt nooit in het geheim gedaan.

Ik heb je verteld hoe het gezag aan je verleend wordt. De *macht* die je ontvangt, hangt af van wat je gaat doen met deze onzichtbare, heilige gave.

Je gezag komt door ordening; je macht komt door gehoorzaamheid en waardigheid.

Ik zal je vertellen hoe een van mijn zoons geleerd heeft te gehoorzamen. Toen hij op diakenleeftijd was, bezochten wij zijn grootvader in Wyoming. Mijn jongen wilde een paard, dat hij gekregen had, gaan af-richten. Het had tot op dat ogenblik vrij rondgelopen in de heuvels.

Wij hadden er bijna een hele dag voor nodig om de paarden bijeen te drijven, ze binnen de omheining te krijgen en zijn paard te tuigen met een halster en een touw.

Ik vertelde hem dat zijn paard daar vast moest blijven staan totdat het rustig geworden was; hij mocht er tegen praten, het voorzichtig aanraken, maar onder geen beding mocht hij het losmaken.

Ten slotte gingen wij naar binnen om te eten. Hij at snel en ging weer vlug terug naar zijn paard. Plotseling hoorde ik een schreeuw. Ik wist wat er gebeurd was. Hij had het paard losgemaakt. Toen het paard zich los rukte had hij instinctief iets gedaan wat ik hem gezegd had nooit, maar dan ook nooit te doen. Hij had het touw om zijn pols geslagen om het paard beter in toom te kunnen houden.

Toen ik het huis uitrende, zag ik het paard voorbij galopperen. Mijn jongen kon het touw niet loslaten; met grote sprongen probeerde hij het galopperende paard bij te houden. Toen viel hij! Als het paard rechtsaf geslagen was, zou onze jongen door het hek de heuvels in gesleept zijn en dat had zeker zijn leven gekost. Maar het paard sloeg linksaf en bleef even staan – voor mij lang genoeg om het touw om een paal te slaan en mijn zoon te bevrijden.

Ik heb toen een hartig woordje met mijn zoon gesproken! „Jongen, als jij dat paard ooit wil leren beheersen, zul je iets anders moeten gebruiken dan je spieren. Het paard is groter dan jij, het is sterker dan jij en dat zal het altijd blijven. Misschien zul je hem ooit nog eens kunnen berijden, maar dan moet je hem leren gehoorzamen en dat is een les die je zelf eerst zult moeten leren.“ Hij had een heel waardevolle les geleerd.

Twee zomers later gingen wij weer naar de boerderij om te zien hoe het paard het maakte. Het had de hele winter bij de wilde paarden gelopen. Wij vonden ze in een weiland bij de rivier. Ik bleef op een heuveltop staan kijken toen mijn zoon voorzichtig naar de hoek van de weide liep. De paarden liepen zenuwachtig de andere kant op. Toen floot hij. Zijn paard aarzelde en

verliet toen de kudde en draafde naar hem toe.

Mijn zoon had geleerd dat er een grote macht bestaat in dingen die niet gezien kunnen worden, zulke onzichtbare dingen als gehoorzaamheid.

Evenals gehoorzaamheid aan bepaalde beginselen hem de macht gaf het paard af te richten, heeft gehoorzaamheid aan het priesterschap hem geleerd zich te beheersen.

Gedurende je hele leren zul je deel uitmaken van een quorum van het priesterschap; uw broeders zullen je sterken en je steunen.

Het gaat zelfs nog verder – je zult het voorrecht hebben om hen te steunen.

Veel van wat ik je verteld heb over het Aäronisch priesterschap is ook van toepassing op het Melchizedeks priesterschap. De namen van de ambten zijn anders, het houdt meer gezag in, maar de beginselen blijven dezelfde.

De macht van het priesterschap komt door het nakomen van je plicht van het bezoeken van vergaderingen, het aanvaarden van opdrachten, het lezen van de Schriften, het gehoorzamen van het woord van wijsheid.

President Woodruff heeft eens gezegd: „Ik heb duizenden kilometers afgelegd en als priester het evangelie verkondigd, en . . . de Heer heeft mij toen, terwijl ik dat ambt bekleedde, evenzeer gesteund en zijn macht ter bescherming van mijn leven evenzeer getoond als toen ik het ambt van apostel bekleedde. De Heer geeft zijn steun aan iedere man die een deel van het priesterschap draagt, of hij nu priester, ouderling, zeventig of apostel is, als hij maar zijn roeping verheerlijkt en zijn plicht doet.“ (*Millennial Star*, 28 september 1905, blz. 610.)

Johannes de Doper herstelde het Aäronisch priesterschap met deze woorden:

„Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden“ (LV 13).

Julie – onze diakenen, leraren, en priesters – hebben een heilig gezag ontvangen. Moge de engelen je bedienen. Moge de macht van het priesterschap met je zijn, geliefde jonge broeders, en met je zonen in de toekomstige geslachten. Ik getuig tot je dat het evangelie waar is, dat het priesterschap een grote macht bezit, een leidende, beschermende macht voor hen die het Aäronisch priesterschap dragen. □

Uit een toespraak gehouden in de priesterschapsvergadering van de oktoberconferentie 1981.

